

TÜRK MÜCAHİDLERİN SORULARINA CEVAPLAR

Atiyyetullah el Lîbî

Allah yolunda vakfedilerek bilâbedel neşredilen
bu eserin maddi kazanç elde etmek amacıyla
basılması ve satılmasına izin verilmemektedir.

KUBBE

kubbe313.com

TÜRK MÜCÂHİDLERİN SORULARINA CEVAPLAR

– ATIYYETULLAH EL-LÎBÎ –

Notlar Ekleyerek Tercüme Eden:

MUZAFFER YILMAZ

KÜRESELKİTAP

Türk Mücâhidlerin Sorularına Cevaplar

Atıyyetullah El-Libi

İstanbul, 1435 / 2014

Küresel Kitap: 19

İlmi Eserler: 2

مَا لَيْسَ عَنْهُ انْفِكَاكَ فِي أَجْوَابَةِ الْمُجَاهِدِينَ الْأَثْرَاك

Eserin Orijinal İsmi: *Mâ Leyse Anhu'n-fikâk fi Ecvibeti'l Mücâhidine'l Etrâk*

Tercüme Eden: Mustafa YILMAZ

Editör: Osman AKYILDIZ

Tashih&Dizgi&Mizanpaj: KÜRESEL KİTAP

Kapak: KÜRESEL KİTAP

Baskı&Cilt: Ravza Yayıncılık ve Matbaacılık.

Kale İş Merkezi, No: 51-52

Davutpaşa-Topkapı/İSTANBUL

Tel: 0212 481 94 11 Sertifika No:16480

KÜRESEL KİTAP

Adres: Ali Kuşçu Mh. Nalbant Demir Sk. No:5/A

Fatih/İSTANBUL

Tel&Faks: +90 212 523 55 78

Cep: +90 530 941 82 90

Web&E-Posta: www.kureselkitap.com • bilgi@kureselkitap.com

İÇİNDEKİLER

FURSÂNU MUHAMMED CEMAATİ EMİRİ	
EBU SÂLİH ET-TÜRKÎ'NİN SORULARI	07
ŞEYH ATIYYETULLAH EL-LÎBÎ'NİN CEVAPLARI	11
FAYDA	23
GENEL İTİKÂDÎ MESELELERİN TAFSİLÂTI	29
TAKVAYI TAKVİYE EDİP GÜÇLENDİRECEK EN EHEMMİYETLİ HUSUSLAR	37
İRCÂ'NIN TÜMÜNDEN BERÎYİZ	41
TEKFİR MESELESİ HAKKINDAKİ GÖRÜŞÜMÜZ	49
TÜRKİYE'NİN DURUMU	57

ŞEHİD ŞEYH ATIYYETULLAH EL-LİBÎ KİMDİR?

Şeyh Eymen ez-Zevahiri onun hakkında şöyle der:

“Şeyh Atıyyetullah âlim, âmil, mücahid ve ribat ehli olup Pakistan’a Afgan-Rus cihadı döneminde hicret etmiştir. Daha sonra Moritanya’ya hicret edip oradaki âlimlerden ilim tahsil etti. Ardından Cezayir’e, oradaki Müslümanlarla birlikte cihada katılmak için hicret etti.

Daha sonra tekrar Afganistan’a, İslam Emirliği vaktinde hicret edip, Kabil’de el-Medresetu’l Arabiyye’de müderrislik yaptı. Allah, Şeyh’e cihad daveti ve mücahidleri müdafaa edip destekleme ve onlara yapılan iftiraları çürütme noktasında kudret ihsan etmiştir.

Halen Allah’ın ikramı olarak bu hal üzere devam etmektedir. Allah’tan onun gayretlerini bereketlendirip bu salih amellerini kabul etmesini diliyoruz.”¹

Şeyh Atıyyetullah (rahmetullahi aleyh), ilim ehlinin iştirak edip münazaralar yaptığı İslamî sitelerde birçok defa garazkâr ve müfterileri susturmuş, hakkı ortaya koyup muhalifleri tart etmiştir.

Bu münazaraların birinde, bazı genç ilim talebelerinin Şeyh’e muhalefet etmeleri sebebiyle, Şeyh Ebu Musab ez-Zerkâvi (rahimehullah) Irak’tan yazılı bir mesaj göndererek: “Şeyh Atıyyetullah’ın olduğu bir mecliste ona muhalefet edilmemelidir” deyip bu tartışmaya son vermiştir. Özellikle bu mübarek ikazdan sonra Şeyh’in şöhreti genç mücahidler arasında da iyice yayılmıştır.

Şeyh Atıyyetullah, Şeyh Usame b. Ladin (rahimehullah)’ın şehadeti sonrasında Şeyh Eymen ez-Zevahiri’nin nâibi olarak el-Kâide’nin

1. Et-Tebrie 54

genel emir yardımcılığına atanmıştır. Yazarımız Hicrî 1432 yılında Ramazan ayının 23. gününde (22 Ağustos 2011) Afganistan'da Amerikan uçakları tarafından vurularak şehid edilmiştir.

Elinizdeki eseri Şehid Şeyh şehadetinden yaklaşık iki ay önce yazmış ve “*Türk Mücahidlerin İlgisiz Kalınmayacak Suallerinin Cevapları*” (Şaban 1432, Afganistan) ismiyle yayınlamıştır.

Allah hepsine gani gani rahmet eylesin, bizleri de onlarla birlikte Nebîmiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in huzurunda bulunacak olan şehidler sınıfından eylesin...

Muzaffer Yılmaz

kureselkitap.com

FURSÂNU MUHAMMED CEMAATI EMİRİ
EBU SÂLİH ET-TÛRKÎ'NİN SORULARI

“Allah’a hamd, Rasulüne salatu selam olsun.

Faziletli Şeyhlerimize -Allah onları muvaffakiyete erdirdin-;

Türkiye’deki cemaatler tekfir meselesinde kısımlara ayrıldılar:

- Kimisi Şeyh Abdulkadir b. Abdulaziz ve Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisi’nin *Allah onları muvaffak kılsın* yayılan kitapları sonrasında tekfire meylettiler.

- Bazısı ise hala seçimlere iştirak ediyor ve askerlik hizmetinden de geri durmuyor.

- Diğer kesimlerde bu iki grup arasında bulunuyor.

Yurdumuzdaki bazı insanlar ise el-Kâide’nin (Kâidetü’l Cihad’ın) menhecinin tıpkı tekfire meyleden bu insanlar gibi olduğunu zannediyor. Diğer bazılarıysa el-Kaide’nin menhecinde mürcielik olduğunu zannediyor.

Aşağıdaki sorulara vereceğiniz cevaplarla bu problemi ve kötü algılamayı gidermenizi sizden rica ediyoruz:

- El-Kâide’nin akidesi nedir?

- Tekfir meselesi hakkında ne diyorsunuz?

- Türk halkına nasıl bakıyorsunuz?

- Türk halkına ve âlimlerine nasihatınız nedir?

- Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisi (*hafızahullah*)'ın "*Tekfir'de Aşırılıktan Sakındırma Konusunda Otuz Risale*" isimli kitabındaki "seçimlere iştirak eden herkesi ayırım yapmaksızın tekfir etmek" bölümünde söylediği şu söz hakkında görüşünüz nedir: "Bu sebeple hüccet ikamesi kendisine yapılmadan ve kanun koyan milletvekillerinin yaptıkları işin hakikatini ve İslam dinini bozup âlemlerin Rabbinin tevhid edilmesine aykırı olarak irtikâp ettikleri küfürleri ona açıklayıp bildirmeden, bu ve benzerlerinin tekfirine kalkışmak caiz değildir. Eğer onları seçmede hala ısrar ederse, işte o zaman küfre girer."

Allah sizi hayırla mükafatlandırsın."

Yazan
Ebû Sâlih et-Türkî

kureselkitap.com

ŞEYH ATİYYETULLAH EL-LÎBÎ'NİN
CEVAPLARI

Allah'ın yardımı ile cevabımız:

الحمد لله وكفى والصلاة والسلام على عبده ورسوله المصطفى
وأله وصحبه ومن لنهجهم قفا

Allah'a kâfi gelen bir hamd, Rasulü Muhammed Mustafa'ya, âline, ashabına ve onların menhecine tabi olanlara salatu selam olsun.

Bilin ki kardeşlerim!

İmana, istikamete ve takvaya erip salih amel işleme noktasında hidayete ulaşmak ve başarıya ermek sadece Allah (*azze ve celle*)'nin tasarruf ve mülkünde olan bir durumdur. Lütü, keremi ve fadlı ile bunu dilediğine ihsan ettiği gibi, dilediğini de bundan mahrum bırakır. Yarattıkları içerisinde en şerefli kıldığı ve kendisini en çok sevdiği Nebisi Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e şöyle buyurduğu gibi:

إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ

“Doğrusu sen sevdiğini hidayete erdiremezsin, lâkin Allah kimi dilerse hidayete erdirir ve O, hidayete erecekleri en iyi bilendir.”¹
Yine şöyle buyurur:

1. Kasas, 56

فَمَنْ يَهْدِي مَنْ أَصَلَ اللَّهُ

“O halde Allah’ın saptıracağı kimseyi kim hidayete erdirebilir.”² Ve şöyle der:

إِنْ تَحَرَّصَ عَلَى هُدَاهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ يُضِلُّ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ

“Onların hidayete ermeleri için ne kadar hırslıda olsun, Allah dalâlette bırakacağı kimseyi hidayete erdirtmez, onların yardımcıları da yoktur.”³

يُهْدَى kelimesi Nâfi’nin ve diğerlerinin kıraatında meful binasındadır.⁴ Yine şöyle buyurur:

ذَلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُضِلِّ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ

“İşte bu Allah’ın hidayetidir ki onunla dilediğini doğru yola erdirir, her kimi de Allah şaşırtırsa artık ona hidayet edecek yoktur.”⁵

وَمَنْ يُضِلِّ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُضِلٍّ

“Allah kimi saptırırsa artık onun yolunu doğrultacak yoktur. Kime de hidayet ederse, artık onu saptıracak yoktur.”⁶

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَأَمَنَّ مَنْ فِي الْأَرْضِ كُلَّهُمْ جَمِيعًا أَفَأَنْتَ تُكْرِهُ النَّاسَ حَتَّى
يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تُوْمِنَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَجْعَلُ الرَّجْسَ عَلَى
الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ

2. Rum, 29

3. Nahl sûresi 37.

4. Şuan ki Mushaflarda bulunan ve meşhur olan okunuşu ise fâil binasında olup لا يَهْدَى “hidayet etmez” lafzıyladır. Bkz: Tefsiru’l Celaleyn 271 ve el-Keşşâf 2/552.

5. Zümer, 23

6. Zümer, 36, 37

“Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzünde bulunan herkes, topyekûn iman ederdi. Öyleyse sen insanları mü'min oluncaya kadar zorlayıp duracak mısın? Bir kimsenin iman etmesi, ancak Allah'ın izniyledir, pisliği de akıllarını kullanmayanların üzerinde kılar.”⁷

وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدَاهَا وَلَكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ
الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ

“Eğer dileseydik herkesi hidayete erdirirdik. Lakin “Cehennemi mutlak ve muhakkak ki cin ve insanlarla dolduracağız” sözü hak bir buyruk olarak benden sâdır olmuştur.”⁸

Bu ve benzeri ayetler Kuran'da çoktur. Bu sebeple kulun ilk olarak iman edip Allah (*azze ve celle*)'ye itiraf etmesi ve kalbin kendisiyle itminan duyması gereken itikad meselesi budur.

Eğer kulun yapması gereken bu durum hâsıl olursa, bu onu Mevlâ'sına yönelip sığınarak hırslı ve ısrarlı bir şekilde hidayeti ondan talep etmesini ve bu kapıyı her daim çalmasını gerektirecektir.

Bu esnada o, Allah'tan korkarak, tevazu ve haşyet duyarak; aczinin, fakirliğinin, zaafının, cehalet ve nefsinin kötülüğünün şuuru içerisinde Yüce Allah'ın şu kutsi hadiste buyurduğu sözlerini hatırlar:

يَا عِبَادِي كُلُّكُمْ ضَالٌّ إِلَّا مَن هَدَيْتُهُ، فَاسْتَهْدُونِي أَهْدِكُمْ

“Ey kullarım! Hidayete erdirdiklerim hariç hepiniz dalalettesiniz, bunun için benden hidayet talep edin ki sizi hidayete erdireyim.”⁹

7. Yûnus, 99-100

8. Secde, 13

9. Müslim, 55/2577

Kul sözünden evvel lisanı hâli ile şöyle demelidir: “Allah’ım! Eğer beni hidayete erdirmezsen kim beni hidayete erdirecek? Allah’ım! Rahmetinle beni ıslah etmez, inayetinle beni korumaz ve hidayetle beni rızıklandırmazsan, sapıttım ve helak oldum demektir.”

Allah’ın, hidayetin ilk seviyelerine erdirdiği mümin kulunun daha sonra, hidayetin yüce makam ve derecelerinin olduğunu bilmesi gerekir. Allah-u Teâlâ’nın şu ayetlerde buyurduğu gibi:

وَالَّذِينَ اهْتَدَوْا زَادَهُمْ هُدًى وَآتَاهُمْ تَقْوَاهُمْ

“Allah hidayete erenlerin hidayetlerini arttırmış ve onlara takvalarını vermiştir.”¹⁰

وَيَزِيدُ اللَّهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى

“Allah doğru yolda olanların hidayetini daha da arttıracaktır.”¹¹

Bu sebeple Allah (*azze ve celle*) her gün tekrar tekrar hidayeti kendisinden talep etmemizi bize farz kılmıştır. Bu ise her Müslümanın yapması gereken farz bir duadır. Bu da namazlarımızda okumamızı emrettiği Fatiha sûresindeki şu ayette bulunmaktadır:

اهدنا الصراط المستقيم

“Allah’ım bizi dosdoğru yola hidayet et.”¹²

Bu ayet Fatiha sûresinin özü/merkezidir. Çünkü kendisinden önceki ayetler, bir giriş ve hazırlık mahiyetinde olarak Allah’a hamdü sena ve yüceltme, sonra ise O’na niyaz ederek başlamıştır.

10. Muhammed, 17

11. Meryem, 76

12. Fatiha, 6

Kendinden sonraki ayetler ise bu **Dosdoğru Yol**'un manasını açıklayıp, Allah'ın hidayeti ile ikram edip kurtuluşa erdirdiği seçkin ve salih kullarına bahşettiği nimeti de zikrederek bu duayı tamamlanmaktadır.

Muhakkak ki hidayete erip onu kemale erdirmenin bir takım yolları bulunmaktadır. Allah'ın muvaffakiyeti ve kulun Yüce Allah'a sığınıp dua etmesi hakkında daha önce zikrettiğimiz hallerden sonra, hidayeti tamama erdirmenin en ehemmiyetli yolu, Allah'tan doğru bir metot ile faydalı ilmi talep edip, dinde fıkıh sahibi olmayı salih bir niyetle O'ndan istemesidir.

Ayrıca hayır işlerinde gayretli olup Allah'tan her daim kendisini en faziletlilerden kılmasını talep etmelidir. Allah celle celâluhu hakkında hüsnü zan yapmalı ve dinini bizim için kolay ve basit kıldığına itikat etmelidir. Allah-u Teâlâ'nın şu ayetlerde buyurduğu gibi:

يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمْ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمْ الْعُسْرَ

“Allah sizin için kolaylık ister, zorluk istemez.”¹³

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ

“Andolsun ki biz Kuran'ı öğüt alınsın diye kolaylaştırdık. Öğüt alan yok mu?”¹⁴

Bu ayetler, Yüce Allah'ın dininin ve şeriatının bütün kısımlarını itibara alarak, bunların kolay ve hoş olduğuna delalet ettiği gibi, kendisinde karmaşıklığın, zorluğun, şiddetin ve aşırılık gibi hallerin olmadığına da delalet etmektedir. Şu ayette işaret edildiği gibi:

13. Bakara, 185

14. Kamer, 17

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَعْتَبْتُمْ

“Eğer Allah dileseydi, sizi zahmet ve meşakkate sokardı.”¹⁵

Yani sizi sıkıntı ve darlık içerisinde bırakırdı, lakin O size olan rahmeti sebebiyle bunu yapmamaktadır. Tam tersine sizin için dinini kolay kılmış ve size bu hususta genişlik vermiştir. Buna ise Allah Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Müslim ve diğerlerinde geçen şu buyruğu ile işaret etmiştir:

هَلَكَ الْمُتَنَطِّعُونَ

“Aşırı gidip haddini aşanlar helak oldu.”¹⁶ Bunu üç kere tekrar ederek söyledi.

Bunlar kelimcilerin yolu üzere meselelerin en ince ayrıntılarını araştıran, söz ve eylemlerinde haddi aşp, mübalağalı bir şekilde derine dalan kimselerdir. Kul yakinen bilmelidir ki din ve akide elhamdulillah kolay ve anlaşılabilir. Bu din ve akide, öncelilerden ve sonrakilerden olup şeriat yolundan sapan fâsit felsefecilerin ve kelim ehlinin arzu ettiği ya da şekillendirdiği manada değildir!

Böylelikle yüceler yücesi olan Allah, melekleri, rasulleri, kitapları, şeriatı ve dini hakkında ve yine önceki, şimdiki ve sonrakilerle ilgili tüm gaybî meseleler hakkında, ayrıca itaat eden ve asi olanıyla bütün yaratılmışlar ve onların devirleri hakkında ve yine bunlarla ilgili olarak Allah'ın kaza ve kaderinden bilinmesi ve itikad edilmesi üzerimize farz olan her şey hakkında, muhakkak ki Kitap ve Sünnet icmâli ve tafsili olarak beyanda bulunmuştur.¹⁷

15. Bakara, 220

16. Müslim, 7/2670. Ebu Davud, 4610

17. İcmâli genel, tafsili ise ayrıntılı demektir.

Her kim icmâli olarak bunlara iman eder ve teslim olursa, Allah'a hamd olsun ki kurtuluşa ve felaha ermiştir. Her kim de Allah'ın ihsanı ile bunları tafsili olarak bilir ve iman ederse işte o kurtuluş ve felaha daha layık demektir.

Mükelleflerin tafsili ilimler noktasındaki malumatları ise Allah'ın kendilerine nasip ettiği ilim, marifet, itaat ve tevfiik/başarı nispetinceidir.

Peki, kulun talep etmesi ve sa'yu gayret ile öğrenmesi gereken akâid ilimlerinin tafsilatındaki sınır nedir? Bu öyle bir alan ki burada net bir yol belirlemek, sağlam ve kolay bir ifade ile bunun çerçevesini çizmek zor görünüyor, Allah ise bunu en iyi bilendir.

Ancak biz burada talep edilen şeylerin anlaşılmasına yardımcı olacak kapsamlı ve şümüllü bazı noktaları zikredeceğiz:

- Malumdur ki faydalı ilimlerden genel olarak öğrenilmesi herkese gerekli olan kısmı **farzı ayındır** ve bu faydalı ilimlerden bir kısmı da **farzı kifâyedir**. Bu ilimleri âlimler Allah rahmet eylesin bölümlere ayırmışlardır. Kişinin öğrenmesi gereken ilimler hakkında şöyle bir sınır çizebiliriz:

Bunlar öyle ilimlerdir ki kişinin İslam ve imanı ancak bunlarla sahih olur ve kişi kendisi üzerine farz olan ibadetleri bu ilimlerle eda eder ve amellerini de bunlarla ıslah edip düzeltir.

Kısacası bunlar şeriatın, din meselelerinde mükellefin fihketmesini emrettiği, buna teşvik edip özendirdiği meselelerdir ki bunların en önemlisi ve en a'lası akide, iman ve tevhid ilmidir.

Kâmil nefisler ilmi şiddetli bir titizlik ve dikkatle gözetirler, özellikle de bu akide ilmiyse. İmam İbn Teymiyye (*rahimehullah*) bu konu hakkında şöyle der:

“Kalbinde ilme karşı az bir hayatı ve az bir arzusu olan ve yine kendisinde az bir ibâdet merakı bulunan herkesin en büyük maksadı ve en azim talebi bu konuyu araştırması ve bunda hak olanı sorması olmalıdır. Bunlar ise, itikad edilmesi gerekli olup açıklanan şeylerdir, Rabbin ve sıfatlarının keyfiyeti değildir! Sağlıklı nefislerin bunun marifetine duyduğu iştiyak kadar başka hiçbir şeye iştiyakı olmamıştır.”¹⁸

– Şüphesiz ki bazı akâid ilimleri var ki bunları öğrenmek bütün Müslümanlara farzdır. Cahil kimseye bunları öğrenmesi farzdır, çünkü kişi bununla icmâli/genel imanı elde eder ve nifaktan kurtulur ki buna daha önce işaret etmiştim.

Bu konu hakkında Şeyh Muhammed b. Abdulvahhab ((rahimehullah)) **Üç Esas** isimli kitabını telif etmiş ve orada şöyle demiştir: “Allah sana merhamet etsin bil ki! Her Müslüman erkek ve kadının iyice öğrenip kendisiyle amel etmesi gerektiği üç mesele bulunmaktadır.”

Daha sonra şöyle devam etmiştir: “Eğer sana insanın bilmekle yükümlü olduğu üç esas nedir diye sorulacak olursa de ki: Kulun Rabbini, Dinini ve Nebisi Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)’i bilmesidir.”¹⁹

Burada kast edilense iman edilmesi gerekenlerin icmâli olarak bilinmesidir. Allah-u Teâla şöyle buyurmuştur:

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ
مَّتَقَلِّبَكُم مِّنْ أَوْنَافِكُمْ

18. Mecmuu’l Fetevâ 5/8 ve el-Akidedu’l Hameviyye 3.

19. El-Ussulu’s Selese 1,3

“Bil ki Allah'tan başka ilâh yoktur! Hem kendin hem de mümin ve müminelerin günahlarının bağışlanmasını dile! Allah, gezip dolaştığımız ve varıp duracağımız yeri iyi bilmektedir.”²⁰

Yine şöyle der:

وَالْعَصْرِ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصَوْا
بِالْحَقِّ وَتَوَّصَوْا بِالصَّبْرِ

“Asra yemin ederim ki insan muhakkak hüsrandır. Ancak iman edip salih amel işleyenler ve birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler müstesnadır.”²¹

– Şüphesiz ki kişinin imanını güçlendirip artıracak ve onu doğrultacak; musibetler, hatalar, inhiraf ve sapmalar noktasında onu bir mümin kılacak ilimlerin hepsini öğrenmesi genel olarak şeriat tarafından talep edilen bir durumdur. Bunların dereceleri ise müstehablık ve vucubiyet mertebeleri arasındadır.

Öyleyse Müslüman kişi tevhid, akide ve iman ilimlerini şu gayelerle tahsil etmelidir:

Amellerin ve imanın kendisiyle sıhhat bulduğu akidesini tasbih edip düzeltmek, tevhidi kemal derecesi ile tahakkuk ettirmek için gerekli olan vacib ve müstehab amelleri yapmaktır. Yine -Allah muhafaza- dalalet, şirk ve küfre düşmekten yana emniyette olmak da bu gayelerdendir.

Bu sebeple birçok âlim tevhid, akide ve iman meseleleriyle ilgili ilimlerin diğerlerine göre en şerefli ve en a'la mertebede olduğunu net bir şekilde belirtmişlerdir. Bu ise açık, doğru bir kavildir.

20. Muhammed, 19

21. Asr sûresi.

Öyleyse tevhid ve akide ilimlerinin mesele ve ayrıntılarının bir kısmının tahsil edilmesinin farz, bir kısmının ise müstehab olduğu ortaya çıkmıştır.

- Şüphesiz ki bâtil olan bir şeye itikad etmek/inanmak caiz olmadığı gibi imkân nispetince bu münker olan şeyi izale etmekte vacibtir. Bu ise şahısların ve mekânların farklılığı oranında değişiklik arz eder.

Şüphelerle kirlenmiş kişiler bunlardan yana afiyette kalmış kişilere benzemediği gibi, yüce mertebeler için hazırlanıp; ilim, eğitim, davet ve liderlik gibi vasıflarla temayüz eden kişilerde avamdan diğerleri gibi değildir.

Allah-u Teâlâdan bize ve bütün kardeşlerimize hidayet ve istikameti ilham etmesini ve bizi saptırıcı fitnelerden uzak tutmasını diliyoruz.

* * *

kureselkitap.com

FAYDA

Şeyh, İmam **Takiyyuddin İbn Teymiyye** (*rahimehullah*), kendisine faydalı olacak kitapları belirtmesini isteyen kişinin sorusuna cevap verirken şöyle der:

“Muhakkak ki İslam ümmeti ilim dallarından her bir ilmi tam bir şekilde elde etmiştir. Böylelikle Allah, kalbini nurlandırdığı kimseleri kendilerine ulaşan ilim nispetince hidayete erdirmiş, yine kalbini kör ettiği kimselerin ise çok kitap okumaları şaşkınlık ve dalaletlerinden başka hiçbir şeylerini artırmamıştır.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem)’in Ziyad b. Lebid el-Ensâri’ye söylediği gibi: “Tevrat ve İncil, Yahudi ve Hristiyanların yanında değil miydi? Bu onlara ne kazandırdı ki! Azim olan Allah’tan bizi, hidayet ve istikametle rızıklandırmasını, rüştümüzü (feraset ve şuru) bize ilham etmesini, nefislerimizin şerrinden bizi korumasını, hidayete erdirdikten sonra kalplerimizi kaydırmamasını, kendi katından bize bir rahmeti bahşetmesini diliyoruz, muhakkak ki O Vahhab’dır/nihayetsiz ihsan sahibidir.”²²

Hak hususunda yardımcı olmasını ümit ettiğim bu girişten sonra burada, yukarıdaki soruların cevabını tek tek vereceğim. Allah’tan yardım dileyerek diyorum ki:

22. Şeyhulislam İbn Teymiyye’nin bu sözleri, bir talebesine yazdığı vasiyetinin son kısmıdır. “El-Vasiyyetu’s Suğra” ismiyle ma’ruf olan bu risaleyi inşaallah pek yakında kardeşlerimize sunacağız. Bkz: Mecmuu’l Feteva 10/665.

El-Kâide (Kâidetu'l Cihad) cemaatinde bir araya gelen kardeşler elhamdulillah İslam dini, akidesi ve menheci üzere bir araya gelmiş bulunuyorlar.

Bu ise Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*) tarafından getirilenlere iman edip muhabbet, tazim ve yücelterek O'na ittiba etmek demektir. Yine O'nun hükmüne boyun eğip O'nunla ve O'nun dostlarıyla birlikte olmak demektir. İşte bu İslam ve imandır.

İslam dini beş esas üzere bina edilmiştir: Allah'tan başka hiçbir ilahın olmadığına ve Muhammed'in onun elçisi olduğuna şahadet etmek, namaz kılmak, zekât vermek, Ramazan orucu tutmak ve güç yetirildiği vakit hacctektir.

İman ise Allah'a, meleklerine, kitaplarına, rasullerine, âhîret gününe ve hayrı ve şerriyle kadere iman etmek demektir.

İnsanların hakkında sorduğu ve sanırım soru sahibinin de kastettiği tafsili/ayrıntılı meselelere gelince; şüphesiz ki daha önceki ümmetlerde olduğu gibi İslam ümmeti içerisinde de dini konularda ihtilaf, çekişme ve firkalaşma vuku bulmuştur.

Bunun olacağını ise Sâdıqu'l Masdûq olan (*sallallahu aleyhi ve sellem*) haber vermiştir ki vuku bulan bu firkalaşmalar O'nun haberinin tasdiki olmuştur. Kendisinden sahih, sabit ve birçok yol ve lafızlarla rivayet edilen ve sünen kitaplarında nakledilen ümmetin bölünmesi ile ilgili hadiste şöyle der:

أَفْتَرَقَتِ الْيَهُودُ عَلَى إِحْدَى وَسَبْعِينَ فِرْقَةً، فَوَاحِدَةٌ فِي الْجَنَّةِ، وَسَبْعُونَ فِي النَّارِ، وَأَفْتَرَقَتِ النَّصَارَى عَلَى ثِنْتَيْنِ وَسَبْعِينَ فِرْقَةً، فَأِحْدَى وَسَبْعُونَ فِي النَّارِ، وَوَاحِدَةٌ فِي الْجَنَّةِ، وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَتَفْتَرِقَنَّ أُمَّتِي عَلَى ثَلَاثِ وَسَبْعِينَ فِرْقَةً، وَاحِدَةٌ فِي الْجَنَّةِ، وَثِنْتَانِ وَسَبْعُونَ فِي النَّارِ، قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَنْ هُمْ؟ قَالَ: «الْجَمَاعَةُ».

“Yahudiler yetmiş bir fırkaya ayrıldılar, onlardan bir fırka cennette yetmiş ise ateştedir. Hristiyanlarda yetmiş iki fırkaya ayrıldılar. Onlardan yetmiş bir fırka ateşte birisi de cennettedir. Muhammed’in nefsinin elinde tutan Allaha yemin ederim ki ümmetim de mutlak ve muhakkak ki yetmiş üç fırkaya bölünecektir. Bir fırka cennette, yetmiş ikisi ise ateşte olacaktır.”

“Yâ Rasulallah, onlar kimdir” diye sorulunca, Allah Rasülü (*sallallahu aleyhi ve sellem*): “*Onlar Cemaattir.*” buyurdu.²³

Bu hadisi İbn Mace ve diğer hadis âlimleri rivayet etmiş, Elbani’de sahihlemiştir.

Muhakkak ki Allah’tan bizi el-Fırkatu’n Nâciye’den (kurtuluşu eren fırkadan) kılmasını diliyor ve bu uğurda çalışıp çaba sarf ediyoruz. Biraz önce zikredilen hadiste ise bu kurtulan fırkanın vasfının cemaat olduğu belirtilmişti. Bu cemaatten kasıt ise bozulmadan önceki kurulan ilk cemaat olmasıdır.

Bunu sahabilerin âlimleri bu şekilde açıkladığı gibi, yine İbn Mesud (*radıyallahu anhum*)’da tabiinden olup cahiliyeden İslam’a giren Amr b. Meymûn (*rahimehullah*)’a şöyle derken bunu zikretmiştir: “*Ey Amr b. Meymûn seni bu muntikanın en fakih adamı zannediyorum, biliyor musun cemaat nedir?*” Amr: “*Bilmiyorum*”, deyince İbn Mesud: “*İnsanların çoğu cemaatten ayrıldılar. Cemaat hakka muvâfakat etmektir, velev ki tek başına bile olsun.*”

Diğer bir rivayette de Abdullah b. Mesud onun baldırına vurduktan sonra şöyle dedi: “*Yazık sana! Muhakkak ki insanların çoğu cemaatten ayrıldı, cemaat Allah-u Teâlâ’nın taati üzere olmaktır.*”

Nuaym b. Hammad dedi ki: “*Yani, eğer cemaat dağılıp bozularsa sana düşen cemaatin daha önceki bozulmamış hali üzere*

23. İbn Mace, 3992.

olmandır, velev ki sen tek başına da olsan, o vakit cemaat sen olursun."²⁴

İbn Şâme bunu el-Bâis alâ İnkârî'l Bid'i ve'l Havâdis isimli eserinde zikreder. Ayrıca o, Hafız Ebu Bekir el-Beyhaki (*rahimehullah*)'ın bunu el-Medhal isimli eserinde tahrir ettiğini söyler.

Yine bu fırkanın özelliklerinden ve daha önce zikredilenlere mutabık olarak onlar "Allah Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve *ashabının buldukları yol üzerinde*" olmakla vasıflandırılmışlardır. Tirmizi bunu Abdullah b. Amr b. As (*radıyallahu anhuma*)'dan merfu olarak nakleder:

لَيَأْتِيَنَّ عَلَى أُمَّتِي مَا أَتَى عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ حَدُّو النَّعْلِ بِالنَّعْلِ، حَتَّىٰ إِنْ كَانَ مِنْهُمْ مَنْ أَتَىٰ أُمَّهُ عَلَانِيَةً لَكَانَ فِي أُمَّتِي مَنْ يَصْنَعُ ذَلِكَ، وَإِنَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ تَفَرَّقَتْ عَلَى ثِنْتَيْنِ وَسَبْعِينَ مِلَّةً، وَتَفَتَّرِقُ أُمَّتِي عَلَى ثَلَاثٍ وَسَبْعِينَ مِلَّةً، كُلُّهُمْ فِي النَّارِ إِلَّا مِلَّةً وَاحِدَةً»، قَالُوا: وَمَنْ هِيَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «مَا أَنَا عَلَيْهِ وَأَصْحَابِي»

"Şüphesiz ki İsrailoğulları'nın işlediği her şeyi benim ümmetim de işleyecek ve onları adım adım izleyeceklerdir. Hatta onlardan açıkça annesine yaklaşan olsa, benim ümmetimden de böyle yapanlar olacaktır. İsrailoğulları yetmiş iki fırkaya ayrılmışlardı. Ümmetim ise yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır. Bunlardan biri hariç hepsi ateştedir."

Sahabeler: "Onlar kimlerdir yâ Rasulallah?" diye sorunca, Rasûlullah da: "Benim ve ashabımın üzerinde bulunduğu yol üzere bulunanlardır" buyurdu.²⁵

24. el-Bâis alâ İnkârî'l Bid'i ve'l Havâdis 22.

25. Tirmizi, 2641

Tirmizi bu hadis için: “*Hasen, garip ve açıklanmış bir hadis olup bunun benzerinin başka bir yoldan rivayet edildiğini bilmiyoruz*” demiştir. Şeyh Elbani ve diğerleri de hadisi sahihlemiştir.

Yine Allah’tan bizi Tâifetu’l Mansura’dan (yardıma mazhar olmuş taifeden) kılmasını diliyor ve bunun için çalışıp çaba sarf ediyoruz. Allah Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) kendisinden pek çok lafızla nakledilen ve mütevatir olup sahihaynde, sünenlerde ve hadis eserlerinde geldiği üzere onlardan haber vermiştir.

Müslim’de Sevban (*radiyallahu anh*)’tan merfu olarak nakledilen bir hadiste onlar hakkında şöyle buyurulmuştur:

لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِّنْ أُمَّتِي ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ، لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَدَلَهُمْ، حَتَّى
يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَذَلِكَ

“Ümmetimden hak üzere üstün olan bir taife var olmaya devam edecek ve terk edenlerin onlara bir zararı dokunmayacaktır. Öyle ki Allah’ın emri gelinceye kadar bunlar bu hal üzere bulunacaktır.”²⁶

Yine Müslim’de Cabir (*radiyallahu anh*)’dan gelen merfu hadiste ise şöyle zikredilir:

لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِّنْ أُمَّتِي يُفَاتِلُونَ عَلَى الْحَقِّ ظَاهِرِينَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ

“Ümmetimden hak üzere savaşıp üstün olan bir taife kıyamet gününe kadar var olmaya devam edecektir.”²⁷

* * *

26. Müslim, 170/1920

27. Müslim, 247/156

GENEL İTİKÂDÎ MESELELERİN
TAFSİLÂTI

Genel itikadi meselelerin - âlimelerin bölüm bölüm kısımlara ayırıp bunun hakkında kitaplar yazdıkları gibi - tafsilatına gelince; muhakkak ki biz Ehli Sünnet ve'l Cemaat ve hadis ehlinin menheci üzere Şerefli Rasul'ün (*salavâtullahi ve selâmu aleyh*) sünnetine ittiba eden, yine O'nun kendilerinden razı olunmuş sahabelerinin ve hidayet önderi râşid halifelerinin yolunu izleyen kimseleriz.

Kitap ve Sünnet'in naslarının ortaya koyduğu ve onlarında üzerinde icma ettikleri meseleler ise işte bunlar terk edilemeyecek meselelerdir.

Âlimler arasında ihtimalli olup ihtilaf edilen meselelerde ise (*Allah onlardan razı olsun*) ilim ehlinin yolu üzere delil, hüccet ve kanıtlar nispetince en uygun olan hükmü tercih ederiz. Elhamdulillah Rabbi'l âlemîn.

Burada ise daha önce de belirtildiği gibi itikadın tashih edilmesi vacibdir, ancak bilinmelidir ki mücerret olarak bunun yapılması kalp amellerinin tashih edilmesinden yana kişiye bir şey kazandırmamaktadır. Çünkü nice insanlar gördük ki Ehli Sünnet akidesini bilmekte ve onu nazarı/fikri planda hıfzeta almakta ve onun için münazaralar yapmaktadır.

Ancak bütün bunlarla birlikte o; dini zayıf, emanete riayet etmeyen ve katî olarak farz kılınan cihad, iyiliği emredip kötülükten nehyetme (emri bi'l ma'ruf ve'n nehyi ani'l münker) ve hakka

yardım edip dini ikame etmek gibi ibâdetlerin edâsından yana gevşektir.

Yine bunlar, tağut ve zındık kralların kucaklarına kendilerini atmış, onların sofralarını yalayan ve onların kebab ve zakkumları noktasında mütehassis olan kimselerdir.

Onların halini en iyi bilen kimseler oldukları halde dünyaya ve onun süsüne olan muhabbetleri ile makam ve mal hesabını güderekle onları savunup dururlar.

Böylelikle Ehli Sünnet ve'l Cemaat'ın akâidini nazari olarak bilmek, kendilerini onlara nispet etmek ve onların kitap ve literatürlerini hıfz etmek bunlara hakiki bir fayda sağlamamıştır. Bu ise onların dünyayı, acil ve pis olan o fani lezzeti, o sonsuz ve mükemmel olan âhirete karşı tercih etmeleri sebebiyle olmuştur.

Onların dünyaya olan bu düşkünlüklerinin nedeni de kalplerindeki irade zayıflığı ile yakın ve sabırlarındaki azlıktır. İşte Allah-u Teâla onları yardımsız ve yalnız bırakmış, başarıyı ona nasib etmemiştir.

Allah'tan bizi esirgemesini ve afiyetini diliyoruz.

Bu nedenle, itikadın tashih edilmesi/düzeltilmesi gerektiği gibi, kalbi iman hakikatleriyle mamur edecek, ona sıhhat ve hayat verecek akide ilimleri öğrenilmelidir. Bu iman hakikatlerinden bazıları ise şunlardır:

Allah-u Teâla'yı hakkıyla bilmek ve yüceltmek, O'nu hakkıyla takdir etmek, O'nu, emrini, nehyini ve şiarlarını ta'zim etmektir. Yine Allah (*azze ve celle*)'den korkup, çekinmek ve O'ndan haşyet duyup O'nunla murakabe halinde olmaktır. Yine O'nun muhabbeti, arzusu, kalbin her daim onunla olması da bu hakikatlerdendir.

Yine bâtında (iç âlemdede) zilletle O'nun hükmüne boyun eğip teslim olmak ve O yüceler yücesine şükredip O'nu zikretmekte bunlardandır.

Yine O'nun taati uğrunda, masiyetlerinden kaçınma noktasında ve takdir ettiği şeylerde sabırlı olmaktır. O'na tövbe ile sığınıp dönmektir, O'na tevekkül edip itimad etmek ve O'na güvenmekte bunlardandır. Allah (*azze ve celle*) hakkında hüsnü zanda bulunup, işini O'na havale etmek ve teslim olmakta böyledir. O'nun taksimatına, kaza ve kaderine rıza göstermektir.

Yine O'nun haberini, va'dini, va'dini/tehdidini ve Nebisi (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in getirdiği her şeyi kesin olarak tasdik etmekte bu hakikatlerdendir. O'na yapılan ibadetlerde ihlaslı olmak, niyetini saf kılıp, o eksiklikten münezze olana teveccüh edip yönelmektir.

Yine bu hakikatler, zikredilen bu hususların dışında olan kalp amelleridir. Bunlar ise takvânın ve emanetin, bâtının ve gizli hallerin salahının - ki zahiri hallerin salahı buna tabidir - esasdır.

Şüphesiz ki takva, tabiinden Talq b. Habib (*rahimehullah*)'ın dediği gibidir: “*Takva, Allah'tan bir nur üzere Allah'ın mükâfatını arzu ederek taatini işlemek, yine Allah'tan bir nur üzere azabından korkarak O'nun masiyetlerini terk etmektir.*”²⁸

Şeriatların öğrenilmesi ve onunla amel edilmesindeki asıl maksat ve hedef, takvanın elde edilmesidir. Böylelikle kul muttaki kimselerden olur ki Allah onlar hakkında şöyle buyurmuştur:

إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ

“Allah, ancak muttakilerden kabul eder.”²⁹

Yine şöyle buyurur:

28. Mecmuu'l Feteva 28/34. Tefsiru İbn Kesir 6/375.

29. Mâide, 27

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ
لَهُمُ الْبُشْرَى فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ
الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

“Bilesiniz ki Allah'ın dostlarına korku yoktur, onlar üzülmeyecekler de. Onlar, iman edip takvâya ermiş olanlardır. Dünya hayatında da ahirette de onlara müjde vardır. Allah'ın sözlerinde asla değişme yoktur. İşte bu, büyük kurtuluşun ta kendisidir.”³⁰

Diğer ayetlerde ise Yüce Allah şöyle der:

وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَى

“Akibet/güzel son takva ile dir.”³¹

وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ

“Güzel son muttakiler içindir.”³²

Başka bir ayette de genişliği yerler ve gökler kadar olan cennetin “**Muttakiler için hazırlandığını**”³³ haber vermiştir. Yine onlar hakkında şöyle demiştir:

تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا

“Kullarımızdan takva sahibi olanları varis kıldığımız cennet işte budur.”³⁴

وَالْآخِرَةُ عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ

30. Yunus, 62-64

31. Taha, 132

32. A'raf, 128

33. Âli İmran, 133

34. Meryem, 63

“Ahiret ise Rabbinin katında, muttakilere mahsustur.”³⁵

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَخْشَ اللَّهَ وَيَتَّقْهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ

“Kim, Allah'a ve Rasulüne itaat eder ve O'ndan korkar ve takvalı olursa işte kurtuluşa erenler bunların ta kendisidir.”³⁶

Yine Allah, “O muttakileri sever.”³⁷ “O muttakilerle beraberdir.”³⁸ diyerek, haber vermiştir. Başka bir yerde ise şöyle der:

إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ

“Şüphesiz ki Allah, takva sahipleri ve muhsinlerle beraberdir.”³⁹

İşte bu öyle özel bir beraberliktir ki; zafer, takviye, destek, yardım ve başarı manasında olup, muhabbet ve rızayı ilzam etmekte/ gerektirmekte veya bunu ihtiva etmektedir.

Takvanın ana yeri ve merkezi kalptir. Eğer kalp takva ile marmur olursa kötülüklerden arınıp doğruya ermiş demektir. Eğer kalp doğruya ererse bütün ameller doğruya erer ve bozukluktan izale olur. Böylece istikamet de hâsıl olur. Tıpkı Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem)'in buyurduğu gibi:

التقوى ههنا، التقوى ههنا، التقوى ههنا وأشار إلى صدره

“Takva işte buradadır, takva işte buradadır, takva işte buradadır.”
Ve göğsüne doğru işaret etti.⁴⁰ Müslim ve diğerleri rivayet etmiştir.

35. Zuhruf, 35

36. Nur, 52

37. Âli İmran, 76

38. Bakara, 194

39. Nahl, 128

40. Müslim, 32/2564

Yine bu, Sahihayn⁴¹ ve diğerlerinde Numan b. Beşir (radiyallahu anh)'dan gelen hadisteki gibidir:

أَلَا وَإِنَّ فِي الْجَسَدِ مُضَغَةً: إِذَا صَلَحَتْ صَلَحَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، وَإِذَا فَسَدَتْ فَسَدَ
الْجَسَدُ كُلُّهُ، أَلَا وَهِيَ الْقَلْبُ

“Bilin ki vücutta öyle bir et parçası bulunmaktadır ki, eğer o doğru olursa bütün vücut doğruya erer, eğer o bozuk olursa bütün vücut bozulur. Bilin ki o kalptir.”⁴²

* * *

41. Buhari ve Müslim

42. Buhari 52. Müslim 107/1599.

kureselkitap.com

TAKVAYI TAKVIYE EDİP GÜÇLENDİRECEK
EN EHEMMİYETLİ HUSUSLAR

Yukarıda zikrettiklerimizi takviye edip güçlendirecek en ehemmiyetli hususlar ise özetle şunlardır:

- **Tefekkür ibadeti:** Bu, Allah-u Teâla'nın yapılmasını emrettiği ve ona teşvik ettiği en yüce ibadetlerdendir. Lakin insanların ekserisi bu ibadetten yana gafil ve noksandır.

- **Kalbi incelten, hassaslaştıran ve kişiyi terbiye edip ahlaklandırarak kitapları okumaya özen göstermek:** Bunlar, kişinin kalp ve nefis ahvallerine itina göstermesinde ve bunların hastalıklarını tedavi edip, bunları takviye etmesinde etkili rol oynamaktadır. Yine bunlar kişinin güzel ahlak, edep ve faziletler sahibi olmasını sağlamaktadır.

- **İbadetle nefsin dizginlenmesi:** Buda farz ve vaciplere özen göstermek, daha sonra da nafile ve kişiyi Allah'a yaklaştıracak ibadetleri çoğaltmakla olur. Yine bu, kişinin gizli olarak yaptığı ibadetlerinin olması yönünde çabalamasıyla olmaktadır.

- **Ümmetin seçkin imamlarının, salihlerinin ve selefimizin hayat ve hallerinin bilgisi:** Bu ise onların hayatını ve şahsiyetlerini anlatan eserleri okumakla olur. Böylelikle kendilerine uyup onlara benzenmiş olunur.

- **Allah'ın o güzel isimlerini öğrenip hıfz etmek ve manalarını bilip bunlardan etkilenmek:** Bu ise bunun ilmini talep edip, âlimlerin bu konuda yazdıkları eski ve yeni eserleri mütalaa

etmekle olur. Bu zamanda yazılanlar içerisinde en hoş olanı ise Said el-Kahtânî'nin “*Kur'an ve Şünnet Işığında Esmâu'l Hüsnâ Şerhi*”⁴³ isimli eseridir. Bununla birlikte bunun ilmi tefsir ve hadis şerhleri de gayet çok bulunmaktadır.

- **İnsanın bildikleriyle amel etmesi:** İnsan her ne zaman fıkıh, ahlak ve Muhammed Mustafa (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in sünnetinden azda olsa faydalı bir ilim öğrenecek olursa -tabi bunu sabit ve sahih olarak bildikten sonra- onunla amel etmelidir ki Allah ona diğer bilmedikleri şeylerin ilmini ve amelini bahşeyesin.

Eğer daha önce geçen izahatlarla sual sahipleri için akidemizden - yani el-Kâide'nin akidesinden - bir kısmı belirgin olduysa, net olarak ortaya çıkmıştır ki biz, Ehli Sünnet ve'l Cemaat'ın asıllarından olan şu asla da itikat ediyoruz:

إِنَّ الدِّينَ وَالْإِيمَانَ قَوْلٌ وَعَمَلٌ؛ قَوْلُ الْقَلْبِ وَاللِّسَانِ، وَعَمَلُ الْقَلْبِ وَاللِّسَانِ
وَالجَوَارِحِ، وَأَنْ الْإِيمَانَ يَزِيدُ بِالطَّاعَةِ وَيَنْقُصُ بِالْمَعْصِيَةِ

“*Muhakkak ki Din ve İman, söz ve ameldir; yani kalbin ve dilin sözü, yine kalbin, dilin ve azalarında amelidir. İman itaatle artar, masiyetle de azalır.*”⁴⁴

* * *

43. Kitabın Arapça ismi: “شرح أسماء الله الحسنی فی ضوء الكتاب والسنة”

44. İmam Şafî ve İmam Ahmed bu asıl üzerinde selefin icmâ ettiğini nakleder. Bunun için bkz: Tefsiru İbn Kesir, 1/166.

kureselkitap.com

İRCÂNIN TÛMÛNDEN BERÎYİZ

Muhakkak ki biz ırcanın bütün çeşit ve suretlerinden de beriyiz.

Hakikat şu ki ırcâ inancı pis bir anlayış olup çok farklı renklere bürünebilmektedir. Çeşit çeşit kalıplar, farklı görüntüler ve süslü ibareler edinebilmektedir. Asırlar ve diyarların farklılığı nispetince envai çeşit numuneleri ve ciddi derecede aykırılıkları olan grupları ortaya çıkmıştır.

Ancak her kim Kur'an ve Sünnet'in getirdiği hakkı ve Selefî Salihin'den olan Sahabe, Tabiin ve Tabiine ihsan ile ittiba edenlerin üzerinde buldukları yolu bilirse, dini fıkıh etmiş ve inşallah sağlam bir sığınağı elde etmiş demektir.

Böylelikle ırcânın envai çeşit kısım ve suretleri bulunduğunu bilmiş olduk. Önceki ve şimdiki âlimlerimiz ise bunların vasıflarını açıklamıştır. Onlar bozukluk ve çirkinlikte derece derecedirler ki ben burada onlar hakkında sakınıp onu inkâr etmen için onlardan bazılarını imkân nispetince sana beyan edeceğim:

- Bu zikredeceğim kısım onların en pis ve en aşırı koludur ki bunlar “İman sadece kalbin marifeti/bilmesidir” derler.

Yani bunlara göre her kim tasdik etmediği halde Allah'ı kalbiyle bilirse o mümindir. Bununla birlikte imkânsız olmamasıyla beraber kalpteki tasdik ve marifetin ayırt edilebilmesi çok zor bir durumdur.

Onların indinde katî bir tasdik, ikrar ve telaffuzla; İslam, iman ve amellerden olan şiarları söylemek iman müsemmasına girmektedir. İşte bu Cehmiye mezhebinin görüşüdür.

Bu ise şu demektir: Her kimin bu kadarcık bir marifete sahip olduğu görülürse ona mümin denilecektir, lisanı ve azalarıyla her ne yaparsa yapsın. Hatta öyle ki o, Allah'ın hak ilah olduğunu bildiği müddetçe diliyle küfrü dahi izhar etse o mümindir. Bunların mezheplerinin ilzam ettiği hakikat ise şudur: Şeytan, Firavun, Karun, Haman, Ebu Cehil ve benzerleri müminlerdir.

Küfürden ve sapıklıktan Allah'a sığınınız!

Bunların mezhebi küfür ve İslam milletinden çıkmaktır. Bu, Kuran'a ve Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in getirdiklerine apaçık bir surette zıttır.

- Diğer bir grupları ise İman'ı sadece dilin ikrarından ibaret saymıştır. Kalbini hesaba katmadan her kim imanı telaffuz ettiyse ona mümin demişlerdir. Bu da Kerrâmiye fırkası olarak bilinen grubun sözüdür. (Muhammed b. Kerrâm es-Sicistâni isimli kişiye nispet edildikleri için böyle adlandırılmışlardır.)

Bunların indinde münafıklar dilleriyle imanı ikrar ettikleri için dünya hükümlerinde kâmil müminler, ancak ahirette ebedi cehennemliklerdir. Allah'tan afiyet ve selamet diliyoruz.

Şüphesiz ki bu mezhepte bozuk, çelişkili, Kitab ve Sünnet'in getirdiği hakka muhalif bir mezheptir. Şüphesiz ki münafıklar bânınlarında mümin değil kâfirlerdir. Her ne kadar onlar zahiren üzerlerine İslam ahkâmı uygulanan Müslümanlar sayılsalar da bu, nifakları (yani kalplerindeki küfürleri) katî delille kendilerine belirgin olmayan Müslümanların indinde böyledir. Böylesi noktalarda ise İslam ve İman arasındaki fark ortaya çıkmaktadır.

– **Başka bir grupları da İman'ın sadece kalbin tasdikinden ibaret olduğunu söylemiştir.** Yani dil ile ikrar ve azalarla amel etmek bu mezhebe göre İman'dan sayılmamaktadır. Bu da Eş'ari ve Maturidi kelamcılarının pek çoğunun görüşüdür.

Bunlar şöyle demeye ihtiyaç duymuşlardır: “*Muhakkak ki dil ile ikrar, sadece dünyada İslam ahkâmının icra edilmesi için şarttır. Bu da hakiki imandan değildir.*”

Bu görüşün bâtil oluşu ve yine Kur'an ve Sünnet'in delilleri ile Selef'in icmâna da açıkça muhalefeti noktasında hiç şüphe yoktur.

Zikrettiğimiz bu taifelerin hepsi şöyle demiştir: “*İman ile birlikte günahın bir zararı yoktur. İman artmaz ve eksilmez.*” Sapıtmaktan Allah'a sığınırız.

– **Onların başka bir grubu ise İman'ın sadece kalb ile tasdik ve dil ile ikrar olduğunu, azalar ile işlenen amellerin İman'ın hakikat ve müsemmasına dâhil olmadığını belirtmiştir.**

Lakin onlar azalar ile işlenen amellerin İman'ın bir gereği olduğunu belirtmişlerdir. Bu görüş âlimlerimiz indinde fakihlerin ircâsı olarak bilinmektedir. Bu görüş ise **İmam Ebu Hanife** (*rahimehullah*), hocası **Hammad b. Ebî Süleyman** (*rahimehullah*) ve bunların dışında başkalarına da nispet edilmiştir.

Şüphesiz ki bu hatalı bir görüş olduğu gibi, yine bu, Kuran ve Sünnet'in delalet ettiği naslara ve bu imamlardan önce geçmiş Selef'in icmâna da muhaliftir. Ancak bu görüşün hakka olan muhalefeti daha önce zikredilenlere nazaran daha hafiftir, hatta Ehli Sünnet ulemasından bir grup şöyle demiştir: “*Onlar ve Ehli Sünnet ve'l Cemaat arasındaki hilaf yüzeysel ve lafzî bir hilafıtır.*”

Daha önce zikredilen en üst derecedeki riddet akidesi olan Cehmiye Mürciesinin inanç ve yolları, günümüzde bir takım

heva ehli bid'atçılar tarafından ircânın pis renklerinden ve yenilenen suretlerinden olarak yine açığa vurulmuş ve ihya edilerek yayılmıştır.

Bunlar ise galiben tağut kralların dalkavukluğunu yapan kimselerdir. Kralların dininin ashabıdır bunlar, tıpkı selefin ircâ hakkında yaptıkları şu tabirdeki gibidir bu: *“İrcâ öyle bir dindir ki onu krallar sever.”*

Bunların bazı görüşleri ise şunlardır:

Küfür ancak inkâr ile olur.

Küfür ancak tekzip/yalanlama küfrü ile olur. Yani küfür ancak bu tür ile sınırlıdır.

Küfür ancak helal kılma ile olur. (Yani Kur'an, Sünnet veya icmânın küfür saydığı bir amelin helal kılınmasıyla.)

Küfür ancak itikattan dolayı olur. Yani küfür sadece inançla sınırlandırılmıştır ki mücerret olarak azalar ile yapılan amellerden dinden çıkararak hiçbir büyük küfür yoktur, ancak itikatla birlikte olması müstesna. İtikatta ise ya tekzip, ya inkâr ya da helal kılma küfrü olmalıdır.

Küfür ancak insanın küfrü kastetmesiyle olur. Yani kâfir olmayı bile bile kast edip istemesiyle olur. Öyle ki onun kalbini küfre açığının bilinmesiyle olur.

Mücerret olarak amellerden dinden çıkarıcı büyük küfür yoktur. Bilakis ne zaman şeriatın naslarıyla bir şeyin büyük küfür olduğu sabit olursa, muhakkak ki bunun manası kalpteki küfrün varlığıdır!

Bütün bunlar habis/pislik olan ircânın çeşitli şekil ve suretleridir ki bunların hepsinden Allah'a sığınıyoruz.

Ancak Ehli Sünnet ve'l Cemaat -Allah onlara yardım edip iz-zetlendirsın ve sayılarını çoğaltsın- daha önce de geçtiği gibi şöyle itikat edip diyorlar: “*Muhakkak ki İman söz, amel ve niyettir. Artar ve eksilir. Zıddı ise küfürdür ki oda itikat, şek, söz, amel ve terk ile olmaktadır.*”

Böylece küfür çeşitleri tekzip küfrü, inkâr küfrü, şek küfrü, karşı çıkma ve kibirlenme küfrü, yüz çevirme küfrü veya cehalet küfrü olabilmektedir. Dediler ki: Şer'i delille dinden çıkardığı sabit olan her küfre küfürdür denildiği gibi failine de kâfir denir. Ancak bu küfrün fâili olan muayyen bir şahsın küfrüne ise tekfir hükmünün şartları oluşup, manileri de ortadan kalktığı zaman hükmedilebilir.

Şer'i delilin küfürdür dediği bir eylem için: “*Hayır! Failin küfre itikat edip etmediğine bakmalıyız*” denemeyeceği gibi: “*Hayır! Failin bu küfür fiilini helal kılıp kılmadığına bakmalıyız*” veya: “*Hayır! O yalanlayan ve inkâr eden midir bakmalıyız*” gibi sözler söylene-mez.

Allah'tan bizi hidayet üzere kılmasını ve saptırıcı fitnelerden bizi muhafaza buyurmasını diliyoruz.

ÖNEMLİ BİR UYARI

Bilinemlidir ki Ehli Sünnet âlimlerinden bazılarının söyledikleri sözler - kapalı ve belirgin olmayacak derecede - yukarıda işa-ret edilen ircâ sözlerinden bazısına muvafakat etmektedir.

Bununla birlikte o âlim, genel manada Ehli Sünnet ve'l Cemaat'ın akidesi üzere olup hata etmiş ve içtihadı, hak zannettiği ama mürcieye muvafakat eden bu sözü ona söyletmiştir. İşte bu âlimleri aceleyle ircâ ile vasıflandırmak doğru değildir.

Ancak onun yaptığı bu zellenin mutlaka beyan edilip bundan sakındırılması gerektiği bir durum olursa: “*Bu meselede hata etti ve mürcieye muvafakat etti*” veya “*Şu ve şu meselelerde öyle bir söz sarfetti ki mürcienin sözleri derecesine vardı*” denmelidir. Çünkü insan ancak kendisinde var olan en çok ve en belirgin hale nispet edilir.

Genel olarak söylemek gerekirse, bir kimseyi bid'atçılıkla nitelendirme hususunda çok dikkatli, ihtiyatlı ve çekimser olunmalıdır. Özellikle de fazileti aşikâr olup hayrı ve doğruları çok olan, Sünnet'e bağlı, hırslı ve onun için mücadele edip şiddetle ona ittibâ etmenin yollarını arayan âlimleri böyle nitelendirmekten kaçınmak gerekir.

* * *

kureselkitap.com

TEKFİR MESELESİ HAKKINDAKİ
GÖRÜŞÜMÜZ

- Soru sahibinin: “Tekfir meselesi hakkında sözünüz nedir?” sorusuna gelince; Allah’a hamd ederek diyoruz ki:

Tekfir meselesi İslam ve iman meselelerinden bir cüzdür. Çünkü küfrün zıddı imandır. Tevhid’in zıddı olan Allah’a şirk koşturmakta küfürdür.

Biz ise Allah-u Teâla’ya hamd olsun ki daha önce de her konuda zikrettiğimiz gibi Ehli Sünnet ve’l Cemaat mezhebi üzereyiz.

Yine İman’ın sınırı ve müsemması, ona zıt olup onu bozan şeylerin marifeti, âlemlerin Rabbi olan Allah’ın rububiyet, ulûhiyet, isim ve sıfat Tevhid’i hususundaki marifet ve bunları bozup ihlal eden şeylerin ilmi, yine kâfiri İslam’a girdirip Müslüman eden şeylerin marifeti ve -Allah muhafaza- Müslümanı İslam’dan çıkarıp kâfir ve mürted eden şeylerin ilmi hep bu konulardandır.

Bu zikrettiğimiz bütün meselelerde ise biz Ehli Sünnet ve’l Cemaat’ten olan imam ve âlimlerimizin mezhebi üzereyiz.

Tekfir meselesi ve bu konudaki hüküm, âlimlerin bu konudaki kelimeleri bir bütün dâhilinde değerlendirilerek; akide, iman ve tevhitle alakalı yazılan kitaplardan ve fakihlerin fıkıh kitaplarında riddet ve mürtedin hükmü babında zikrettikleri yerlerden alınır.

Bu sebeple, tekfir meselelerindeki hükümlerin fehmedilmesinde sadece tevhid ve akide kitaplarına dayananların ve fıkıh kitaplarında fakihlerin bu meseledeki açıklama ve yöntemlerine

başvurmadan terennüm ve nağmelerle ahkâm kesmeleri noktasındaki hataya daima işaret ettik.

Asrımızda ise bu mesele hakkında ve kişiyi İslam'dan çıkararak kavli ve amelî meseleleri beyan sadedinde iyi ve iyi seviyesinde olmayan birçok kitap yazılmıştır. İlim talebesi olan kişi bunlardan istifade etmelidir. Bunu da güvenilir âlimlerin rehberliğinde ve problemlerli noktalarda onlara müracaat ederek yapmalıdır.

Ayrıca daha önce kitapların çokluğu hakkında Şeyhulislam İbn Teymiyye'den naklettiğimiz **Fayda'yı** da hatırlayıp düşünmelidir. Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem)'in giriş duası olarak gece namazlarında yaptığı şu duayı da çokça okumalıdır:

اللَّهُمَّ رَبَّ جِبْرِيلَ وَمِيكَائِيلَ وَإِسْرَافِيلَ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ عَالِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ. اهْدِنِي لِمَا اخْتَلَفَ فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِكَ إِنَّكَ أَنْتَ تَهْدِي مَنْ تَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

“Ey Cebrâil, Mikâil ve İsrâfil'in Rabbi! Ey yeryüzünün ve gökyüzünün yaratıcısı, görünen ve görünmeyeni bilen Allah'ım! İhtilafa düştükleri hususlarda kullarının arasında hüküm verecek olan sensin. İhtilaf edilen hususlarda bizi iznin ile hak olan hidayete ulaştır, şüphesiz ki sen dilediğini dosdoğru yola iletensin.”⁴⁵

Başarı tek olarak Allah'ın elindedir.

Burada ise tekfir meselesiyle ilgili faydalı noktaları belirtmek istiyorum:

1- Tekfir bir kişinin küfrüne hükmetmektir ki bu ekseriyetle uygulanan yönüdür. Birde tekfirin fiil için uygulanan yönü bulunmaktadır. Bunun manası da mükelleflerin yaptıkları fiil, terk, söz, şekte dâhil olmak üzere itikat eylemlerinden belirli bir fiil

45. Ebu Davud, 767 Sahih hadis.

hakkında, onun küfür ve İslam dairesinden çıkarıcı olduğuna hükmetmektir.

2- İster bir fiilin, terkin, sözün, şekte dâhil olmak üzere itikadın küfrüne hükmetmek demek olan mutlak tekfir olsun, isterse belirli bir şahıs hakkında küfür hükmünün verilip, onun İslam dininin haricinde ve kâfir olmasıyla ilgili muayyen tekfir meselesi olsun, bilinmelidir ki bu hükümler diğer şeriat ahkâmları gibidir.

Allah'tan kesin bir burhan/delil olmadan bu mesele hakkında söz söylemek caiz değildir. Yani temiz İslam şeriatının o mesele- nin hükmü üzerine açık ve net bir şekilde delalet etmesi gerekmektedir.

Kur'an ve Sünnet naslarının ve manasının küfrüne hükmettiği bir mesele hakkında bu küfürdür ve her kim bunu yaparsa o kâfirdir deriz. Bunu da hükmün beyanı ve o fiilden sakındırıp korkutma ve ondan caydırma cihetiyle yaparız.

Sonra muayyen bir kişi eğer bu fiili işleyecek olursa, onun hakkında kâfir hükmü verebilmemiz için tekfirin şartlarının hâsıl olup, hükmün verilmesini engelleyici manilerinde ortadan kalkması gerekmektedir. İşte bu da muayyen tekfirdir.

3- O halde tekfir meselesinin varlığı noktasında, onun diğer şeriat hükümleri gibi bir yolu ve usulü olduğunu öğrendikten sonra bilinmelidir ki bu hükümlerin bazıları katî ve yakînî derecededir.

Tıpkı Yahudiler, Hıristiyanlar ve Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in içlerinde bulunduğu Arap putperestlerinin kâfir olmaları gibi. Yine ineğe tapan Hindular, Buda'ya tapan Budistler ve bunlara benzer İslam milletinden olmayan bütün din ve milletler kâfirdir. Yani hangi vakitte olursa olsun İslam'a girip intisap etmemiş herkes kâfirdir. Onların bu halinden Allah'a sığınırız.

İşte bunların küfrü -yani kâfir oluşları- katî surette ve zarurâtı diniye cihetiyle malumdur. Bütün Müslümanların bunları tanıması ve bunların kâfir olduğuna itikat etmesi farzdır.

İslam milletinden başka bir millete intikal ettiğini ilan edip bunu açıkça belirten mürtedlerde bu konuya dâhildir. Tıpkı Hristiyan olup -Allah muhafaza- İslam'ı inkâr ettiğini açıklayan kimseler gibi.

Yine bunlara yakın olarak peygamberlik iddia eden yalancı Museylimetu'l Kezzab Allah ona lanet etsin ve deccallerin tabileri bulunmaktadır.

Bundan sonra ise -ki bu zikredilenlerin hepsi mürtedir- açıktan açığa sarîh küfür işleyen, tekrar tekrar dine hakaret edip onunla alay eden kimseler gelmektedir. Bu kimselerden öyleleri bulunmaktadır ki onların küfrü Yahudi ve Hristiyanların küfründen çok daha azim ve açıktır.

Bunlardan sonra ise daha düşük derecede olan ve ehliyet sahibi fakih kimselerin hükmüne karar verdiği içtihadî meseleler gelmektedir. Tıpkı şeriatla hükmetmediği için hakkında küfür hükmü verilen hâkimin örneğinde olduğu gibi. İşte bu noktada verilecek hükümler farklı farklı derecelere sahiptir.

Mesela şeriat hükümlerinin tamamını arkasına atıp onun hiçbir hükmüyle hükmetmeyen kimseyle, şeriatın bir kısmıyla hükmedip hükmedemediği diğer kısmı için de özrünün ve tevilinin bulunduğunu iddia eden veya kendisi hakkında böyle iddia edilen kimseler gibi.

Yine böylesi bir meseleyi şüphe ve tevil ile yapanla, bunu şüphe ve teville yapmayan kimseler gibi. Bunların misali gayet çoktur.

Tıpkı bir kişinin tekfir olunan küfür fiili işleyip de, onunla tekfir edilmesi noktasında âlimler arasında ihtilafın vuku bulması ve

bazısının da bu fiil nedeniyle tekfiri tercih etmesi gibi. Haç takan ve namazı külliyen terk eden kimselere verilen hükümler buna örnektir.

Şeyh Muhammed Enver Keşmîri şöyle der:⁴⁶

“Tekfirin kaynağı, yani tekfirin alınıp üzerine bina edildiği delil bazen zannî olabilmektedir. Bunun misali, cihad vakti tanınmayan bir kişinin Müslüman olup olmaması hakkında tereddüt edip zanla amel etmek gibidir.

Her makamda tekfirin olup olmamasının, kesinlik derecesinde idrak edilmesi gerektiği zannedilmemelidir. Bilakis tekfir hükmü diğer Şeri hükümler gibidir ve onunla mallar helal kılınıp kanlar dökülür ve kişi hakkında ebedi cehennemlik kararı verilir. Bu sebeple onunda delilleri diğer şeriat ahkâmlarındaki deliller gibidir. Bu hükmü bazen yakîn ile idrak edilir, bazen zannî galip ile ve bazen de tereddüt ile. Ve her ne zaman tekfir hükmü hakkında tereddüt hâsıl olursa bunda en evla olan tevakkuf etmektir.”⁴⁷

Bunu, Gazalî'nin “*et-Tefrika*”’sından istifadeyle nakleder.

4- Yine bu meselelerde fakih müftüler arasında ihtilaf vuku bulduğu gibi, bir fakihin mükelleflerin fiillerinden olan bir fiilin hükmü hakkında, onun küfür olup olmaması noktasındaki kararsızlığı da vuku bulabilir.

Yine onların; tekfirin şartları, manileri ve tatbik edilmesi noktasındaki araştırma ve inceleme farklılıkları sebebiyle de fiilin failine verecekleri hükümde düştükleri ihtilaf ve şüphede böyledir.

46. Hindistan diyarının büyük muhaddis ve Hanefi fakihî Şeyh Muhammed Enver Şah Keşmîri. Bölgesinde ortaya çıkan fitne ve fesatla cansiperane mücadele eden İmam, özellikle Kadiyanilik gibi, peygamberlik iddia eden mühlid ve sapık cereyanlara set olmuştur. Sahihî Buharî'ye şerh olarak yazdığı Faydu'l Bârî isimli dört ciltlik eseri kitapları içerisinde en tanınmış olanlardır. Yaklaşık seksen sene önce vefat etmiştir. (H: 1352 / M: 1933)

47. İkfârü'l Mulhidin fi Daruriyâtî'd Din, 116.

5- Bu zikredilenlere binaen İslam ehlinde olan bir kişinin tekfiri hakkında atılganlık göstermek caiz değildir. Yani İslam'ına hükmedilen ve kendileri için İslam akdinin sabit olduğu kimseler için bu yapılamaz.

Ancak Allah-u Teâla'nın şeriatından apaçık bir delil olması hali müstesnadır. Çünkü tekfir hükmü Şerî bir hüküm olup sübutu ve netliği noktasında farklı derecelere sahiptir. Şöyle ki:

- Bu noktada gayet açık olan meseleleri Müslümanların hepsi veya ekserisi veya orta seviyede olanları bilmektedir. Bazen bu meseleleri âlim-avâm herkes de bilebilir. Buna daha önce geçen misallerde işaret edilmişti.

Yine bu, yüceler yücesi olan Allah (*azze ve celle*)'ye ve dinine sövmek, İslam diniyle çok açık bir şekilde tekrar tekrar alay etmek gibi meselelerdir. İşte böylesi durumlar için bir âlimin fetva vermesine ihtiyaç yoktur. Çünkü insanların hepsi bu amelin büyük küfür olup kişiyi İslam milletinden çıkarıcı olması hususunu bilir.

Her kim bu fiili, bir zorba tarafından zindanda ona işkence edilerek söylenmesi gibi bir ikrâh hali olmadan veya onda bir delilik bulunmadan işlerse işte o zaman onun küfrüne hükmedilir. (Ancak Müslüman delinin hükmü İslam'dır. Onun riddeti sahih değildir.)

- Gayet açık olmayan meseleler ise, ilim ehli arasında küfür olup olmaması yönünde ihtilaf edilen amellerle ilgili konulardır. Ya da bunlar, âlimlerin bir kişinin tekfirinde, tekfirin şartlarının oluşup manilerinin bulunmamasıyla, onun mazur olup olmaması noktasında düştükleri ihtilafli meselelerdir.

İşte bunlar, ilim ehli olmayanların hakkında söz söyleyemeyeceği ve âlimlere bırakılması gereken meselelerdir. Çünkü burası hatanın yapılabileceği bir sahadır. Özellikle burada yapılacak hata çok tehlikeli ve sonuç itibarıyla de çok ağırdır. Çünkü

bir Müslümanı haksızca tekfir etme ve bunda aceleci davranma noktasında şeriattan gelen bir sakındırma ve bunu ihlal edene de tehdit bulunmaktadır.

Dini ve ahiretteki saadeti için gayretli ve hırslı olan bir mümin, tekfir hükmünü hak etmeyen kimselere kâfir demekten korkmalıdır, aksi halde çok şiddetli bir tehditle karşı karşıyadır! *“Allah-u a’lem”*.

* * *

TÜRKİYE'NİN DURUMU

- Türkiye hakkındaki söze ve onun vakıasına gelince:

Bu, kendisi hakkında tafsilata ihtiyaç duyulan ve her mesele hakkında özel bir araştırmanın yapılması gerektiği bir noktadır.

Daha önce yaptığım açıklamalar ışığında kardeşlerin geneline vacip olan meselelerini âlimlere sormaları ve yazarların kitaplarındaki bazı ibarelerden mücerret olarak anladıkları şeylerle insanları tekfirde acele etmemeleridir. Çünkü bu, çirkin yanlışlıkların yapılmasına sebebiyet vermektedir.

Çünkü avâmdan olup ilim ehli olmayan bir kardeş okuduğu bu kitaplardan anladığı şeyleri tatbik etmekte ve bazen bunları anlamada veya bunları anlasa da tatbik etmekte veya her iki alanda hata edebilmektedir. Böylelikle çok büyük sorunlar zuhur etmektedir.

Bu nedenle tekrardan belirtiyor ve nasihat ediyorum ki tekfir meselelerini âlimlere bırakın. Bu meselelerin çoğunun içtihadî konular olduğunu ve bunlarda ihtilaf ihtimalinin de bulunduğunu gençler bilmelidir.

Bu nedenle, bir görüşün ya da bir şeyhin veya bir cemaatin fanatikliğini/taassubunu güderek, içtihat mahallinde değerlendiren; bir şahsın veya insanların veya bir taifenin tekfiri için düşüklükleri ihtilaf sebebiyle, bir topluluğun diğer bir topluluğa düşmanlık göstermeye hakkı yoktur.

Bilakis ilim talebelerinden bu meseleleri araştırıp inceleyen ve hakkın kendisine aşikâr olduğuna inanan ve bunda da mutmain olanlar, o tercih ettikleri görüşle amel ederler. Kime de bu mesele açıklık kazanmadıysa o meselede ihtiyatlı davranır. Bu iki kesimden ise herkes, bu mesele hakkında birbirlerine yaptıkları muhalefetle mazur kabul edilir.

İşte bu doğru olan yoldur. Bunun ötesinde ne uygun bir hareket, ne de bir ıslah bulunmayacaktır. Gençler ise bazen bunu ifsat edip bozmakta ve insanları dinden nefret ettirip Allah'ın yolundan onları alıkoymaktadır. Bununla birlikte bu gençler böyle yaparak iyi işler yaptığını ve Allah'ın dinini desteklediğini zannetmektedir. Bu nedenle onlar çok şiddetli bir tehditle karşı karşıya bulunmaktadır.

Allah-u Teâla şöyle buyurur:

وَلَا تَتَّخِذُوا أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ فَتَزِلَّ قَدَمٌ بَعْدَ ثُبُوتِهَا وَتَذُوقُوا السُّوءَ بِمَا صَدَدْتُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

“Yeminlerinizi aranızda bir fesat aracı edinmeyin, aksi halde sebat etmişken ayağınız kayar da insanları Allah yolundan alıkoymanız sebebiyle kötülüğü tadar, (Ahirette de) büyük bir azaba çarptırılırsınız.”⁴⁸

İbn Kesir (rahimehullah) bu ayetle ilgili olarak şöyle der:

“Allah-u Teâla yeminleri bir hile ve aldatma aracı edinmekten kullarını sakındırıyor ki sebat etmişken ayakları kaymasın. Bu ayet daha önce istikâmet üzere olan, hileli yeminler sebebiyle Allah yolundan alıkoyan ve böylelikle hidayet yolundan ayağı kayan kimsenin misalidir. Zira kâfir olan kişi, mü'min birisiyle ahitleşip de sonra o mü'minin ahdini bozduğunu görürse, artık onun dine

48. Nahl, 94

*güveni kalmaz. Kafir kişi onun yüzünden İslâm'a girmekten de uzak durur.*⁴⁹

Eğer yemini hafife alarak insanları bununla aldatıp hile kurmak, Allah'ın yoluna set olmakla nitelendiriliyor ve bunu yapana da çok şiddetli bir tehdit varit oluyorsa, bilinmelidir ki tekfir ahkâmını hafife alarak ve onda cehalet, aşırılık, fanatiklik ve aceleyle hareket edip insanları Allah'ın dininden nefret ettirmek ve O'nun yoluna set olmak, yemin meselesinden çok daha büyük tehdidi gerektirir. Bu ise bilinen bir durumdur.

Mücahid gençler ve Allah'a davet eden davetçiler böylesi bir durumdan şiddetle sakınsınlar. Allah başarının sahibidir.

Bu açıklamadan sonra işaret etmem gereken bazı meseleler bulunmaktadır:

- **Soruda işaret edilen Şeyh Abdulkadir b. Abdulaziz'in kitaplarına gelince;** bunlar asıl olarak "*el-Câmi fi Talebi'l İlmiş Şerif*" isimli kitapta ifadesini bulmaktadır. Bu kitapta bulunan menhecî ve cüzî hataları ise hem biz açıklamıştık, hem de başkaları. Bunun için onlara müracaat edilebilir.

Bu noktada Türk kardeşlere özellikle nasihatim bu kitaptan uzak durmalarıdır. Çünkü bu öyle bir kitaptır ki faydasıyla birlikte onun bazı saçma ve aşırı görüşlerinden yana ondan güvenli bir şekilde istifade edilememektedir. Ancak iyi bir şekilde İslâmî ilimleri okumuş ve bunda ileri seviyeye gelmiş ilim talebeleri bunun haricindedir. Kişi böyle bir ilim talebesi değilse bu kitabı okumak ona zarar verecektir ve onun akıbetinden yana da korkulur.

Bana ulaştığına göre Türk kardeşlerden bazıları bu kitabı Türkçeye tercüme etmek istiyorlarmış. Ben, onları iki sebepten ötürü bunu yapmaktan sakındırıyorum:

49. Tefsiru İbn Kesir, 4/515.

1- Biraz önce de belirttiğim gibi bu kitaptan ancak çok iyi derecelere gelmiş ve bu işin erbabı olmuş ilim talebeleri istifade edebilir. Eğer böyle bir ilim talebesi varsa onun için efdal olan da kitabı aslından yani Arapçasından okumasıdır.

2- Böyle bir kitabın tercümesi ileri derecede zor bir iştir. Muhtakkak ki tercüme işi bir ilimdir ve onun ehli olanlar bunun için birçok ilim dalını öğrenmiştir. Böylesi bir kitabın tercümesi için Arapça lügatinde ve şeriat fıkhında ileri derecede uzmanlaşmış bir âlime ihtiyaç vardır. Böyle biri ise nadir bulunmaktadır.

Ancak Arapça'dan az bir şey bilip veya onda orta seviyede bulunup da, birde fıkhıta ve din ilimlerinde aşinalık kazanmadan bu işe girişen kardeşler bilsinler ki, onlar iyi yaptıklarını zannettikleri şeyle saptırıp ifsat edeceklerdir.

Tercümenin sıhhatini, inceliklerini ve manasını hatasız ve eksiksiz olarak bir arada sağlayıp, onu diğer dile aktarabilmek için gerekli olan ilimleri edinmemiş kimselere böylesi bir işe girişmek caiz değildir.

Bu iş için ehil mütercimlere ve bunu kontrol edecek ehliyetli bir heyete ihtiyaç vardır. Sonra daha düşük bir bedel ile davet, akâid, fıkıh ve terbiye kitaplarını tercüme edip neşrederek insanlar arasında bol bol dağıtmak daha evla ve daha münasıptır, el-hamdulillah.

- **Soruda Şeyh Ebû Muhammed el-Makdisî'nin işaret edilen kitaplarına gelince;** bundan hangi kitaplarının kast edildiğini bilmiyorum ama onun kitaplarından en hoş olanları son zamanlarda yazdıklarıdır. Bu son olanlar içerisinde okunmasını tavsiye ettiğim ise **Otuz Risale** isimli kitabıdır.

- **Seçimlere iştirak etme meselesine gelince;** bu meselede ise asıl olan onun caiz olmamasıdır. Çünkü bu, demokratik nizam diye adlandırılan şeyin -bilakis o sûreten böyle olsa da küfrî

nizamın tatbik edilmesine- destek ve kuvvet olmaktadır. Çünkü bu, galiben veya her durumda Türkiye ve benzeri vâkıalarda, kâfir bir partiyi desteklemeyi veya kâfir bir liderin ya da kâfir bir parlamento üyesinin aday gösterilmesini gerektirecektir.

Eğer bu seçim parlamento üyelerinin seçilmesi için yapılacak olursa, muhakkak ki bu, Allah'ın izin vermediği kanunları koyacak şirkî bir meclise iştirak edecek kişileri seçmek, desteklemek ve teyit etmek olacaktır. Bu da küfürdür. Bu sebeple seçimlere iştirak etmek de caiz değildir.

Zamanımız âlimlerinden bazıları ise bu mesele hakkında şöyle bir tartışma konusu ortaya atmıştır:

“Liderlik için aday olup yarışanlardan bir kesim kendisini İslam'a nispet etmekte -yani İslamî parti olduğunu iddia etmekte- veya dine savaşı açmamış milliyetçi bir parti olabilmektedir. Ya da düşmanlığı diğerlerine göre daha düşük seviyede olup İslam ehline yumuşak davranan bir kesim olabilmektedir. Diğer taraftaki kesim ise komünist laik olup küfrünü ortaya koymuş, İslam'a ve şeriata düşmanlığını açıkça belli etmiştir. Ayrıca Yahudi ve Hristiyanlardan olan kâfirlere de şiddetli bir bağlılığı bulunmaktadır. Yine Müslümanların azınlıkta olduğu asli küfür diyarlarında da aynı durum söz konusudur.

Böylesi bir durumda İslam'a ve ehline en az zararın gelmesini gözetip, daha zararlı olanı def etmek için Müslümanların daha uygun gördüğü bir adaya oy vermeleri caiz midir? Bununla birlikte bu Müslümanlar biliyorlar ki bütün adaylar kâfir olup Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyeceklerdir. Bunlarda onların bu yaptıklarından razı olmayacak ve koydukları hükümleri de kabul etmeyecektir. Ancak onlar daha zararlıyı def edip, az zararı olanı seçmektedirler.”

Bizce bu meselede doğruya en yakın ve kuvvetli olan görüş onların oy kullanmamasıdır. Çünkü biz, eğer bir kâfire oy

verilmesini onun küfrî olan partisinin programını destekleyip kuvvetlendirmek olarak kararlaştırdıysak, bu yapılanda, kasteden ne kast ederse etsin küfür olacaktır. Böylesi bir zararı def etmek için de küfre adım atmak caiz değildir. Ayrıca onların daha zararlıyı def edebilmek için söyledikleri söz şek mahallinde salim olmayan bir şeydir.

Müslüman olduğunu söyleyen ve İslamî olduğunu iddia eden bir partiye müntesip bir kişinin, kazanmasının zararının çok daha büyük olmayacağını nereden bilebiliriz?

İslam'a ve ehline olan düşmanlığı ve küfrü daha büyük ve daha net olan adayın kazanması, İslam ve ehlinin âkibeti için süreç ve merhale olarak daha hayırlı da olabilir. Böylelikle davetçi ve mücahidlere insanları uygun bir şekilde bilinçlendirip hazırlamak için fırsat doğar ve mücadele için hep birden onlara karşı çıkılır ve Allah yolundaki cihada girişilebilir.⁵⁰

50. Mütercimnin Notu: Burada Şeyh'in bu sözleri üzerinde durmak gerekir. Evvelen bilinmelidir ki zorlaştırma metodu Allah Rasulü sallallahu aleyhi ve sellem'in ne Mekke'de ve ne de Medine'de hiçbir zaman uygulamadığı bir metottur. Eğer O, baskı ve zorlaştırma metodu neticesinde taraftarlarıyla birlikte inkılap hareketini gerçekleştirmek isteseydi ashabını Mekke'den Habeşistan'a göndermez, kendisi de Medine'ye gitmezdi. Yine Hudeybiye muahedesi esnasında ashabın ileri gelenlerinin bile "bu kadarda olmaz" dediği uzlaşmacı ve kolaylaştırıcı bir tutum sergilemez ve işi hep zorlaştırmadan yana tutardı. Bunun örnekleri ise Sünnet'te pek çoktur. İkinci olarak; bu sırada Türkiye ve Arap ülkelerindeki diktatör rejimler döneminde Müslümanlar bu sistemler tarafından şiddetle baskı ve saldırıya maruz kaldığı halde tahmin edildiği gibi bir kıyam hareketi gerçekleştirilememiştir. Amerika'nın Ortadoğu'ya yeni bir ahenk kazandırmak için pili biten bazı Arap liderlerini tahttan indirmek için düğmeye basması ise baskı gören Müslümanların başlattığı bir hareketten ziyade, onun ileriye dönük bir siyasetinin parçası olmuştur. Elhamdulillah Amerika'nın düğmeye basması bile bizim için hayır olmuş ve Suriye'de ki direniş mücahidlerin sevk ettiği bir yapıya bürünmüştür. Lakin bilinmelidir ki Cihad hareketi, Afganistan'da olduğu gibi Yahudi ve Hristiyanlardan olan asli kâfirlere karşı ümmetle beraber hep selameti bir şekilde varlığını sürdürürken, mütedlere gelindiğinde bu, selameti bir şekilde ifâ edilememiştir. Nedeni ise gayet açıktır: Ümmetin şiddetli bir cehalet içerisinde boğulması ve itikatta ğulatı mürciinin inancıyla güdülüp sevk olunmasıdır! Müftü olduğu söylenen beynsizlerin hâlâ "Suriye'de kardeşler birbirini katlediyor!" sözünü terennüm etmeleri ise bunun en güzel kanıtıdır. (Yani dört mezhebin icma ile tekfir ettiği Nusayri şiasıyla Ehli Sünnet'in kardeşliği!!) Bu sebeple ümmet çok ciddi bir şekilde Ehli Sünnet ve'l Cemaat'ın itikad öğretileriyle irşad edilmeli ve davet çalışmalarına hız verilmelidir, aksi halde girişilecek zamansız mücadele hareketleri başarısızlıkla sonuçlanacak ve bir ileri iki geri deyimimizde tahakkuk edecektir.

Ancak hiçbir şekilde bu tevil ve şüphe ile meseleyi karıştıranlar tekfir edilemezler. İşte burası, bu meselede belirtilmesi gereken asıl gayedir. Mücahid gençler böylesi kimselerin tekfirinden uzak dursunlar, eğer böyle bir şeyi yapacak olurlarsa muhakkak ki onlar bir günah yüklenmiş, ifsat etmiş, Allah'ın yolundan alıkoyup başarısız olmuşlar demektir.

İslam dinini fikhedip öğrenmiş kimsenin üzerine düşense ancak, insanlara hakkı beyan edip onları doğruya çağırması ve bunu onlara iyice izah etmesidir. Başarıda Allah'tandır.

- **Türkiye ve benzeri riddet ve küfür devletlerinde askere gitme meselesine gelince;** bu caiz değildir. Çünkü bu mürted bir devlettir. Her kim bu orduya katılırsa küfür ordusunda, onların devlet ve kanunları için ve yine onları himaye edip savunmak için hazır kıta bekleyen, onların kalabalıklarını artıran bir asker olmuş demektir.

Çünkü bu orduya katılmakla sadece beşeri kanunları desteklemiş olmakla kalmaz, ayrıca daha başka küfürleri de işler. Yine bu iştirakiyle o, birçok masiyet, günah ve şeriata muhalif ameller işlemek zorunda kalır.

Bazen de sözlü ve ameli küfürler işlemeye mecbur bırakılır. Mesela kâfir tağutlara tazim durmak gibi. Yine Atatürk'e, Türk devletine, kanunlarına, bayrağına tazim göstermek ve bunları himaye edeceğine ve bunlar uğrunda öleceğine dair yemin etmek gibi. Bu nedenle böylesi ordulara katılmak caiz değildir. Hatta -Allah muhafaza- bunda asıl olan, onun küfür olmasıdır.

Peki, biz her askere gidenei tekfir ediyor muyuz?

Cevap: Genel olarak böyle bir şey söylemiyoruz. Bilakis onun halini inceleyip bakmamız gerekmektedir. Bu incelemeden sonra, daha önce asıllarına işaret ettiğim tekfir meselesi ve riddet babı

hakkında kararlaştırılmış esaslar cihetiyle onun hakkında hüküm verebiliriz.

Bunu yapmamızın nedeni ise askere giden insanlar arasında tekfirlerine mani olacak özürlerinin bulunma ihtimalidir. Tıpkı tevile kişinin idareyi ve devleti hesaba katmadan, o orduyu mın-tıkasının bir ordusu zannederek katılması ve dinini muhafaza edip, küfür ve masiyet işlemediğini iddia etmesi gibi.

Yine bu ordunun mürted devletin ordusu olduğunu bilerek, ama orduda yüksek kademelere gelip yönetime karşı İslamî inkılap yapabilmek ya da cihadi bir maslahatla oraya girenler gibi. Tabi bu son zikrettiğimiz halin caiz olup olmama yönünü mevzu bahis etmeden bunu söylüyoruz.

Yine Şerî muteber bir ikrah haliyle icbarî/zorunlu olarak oraya götürülen veya kendisinin Şerî muteber bir ikrah hali altında olduğu tevilini yaparak oraya giden kimseler gibi tekfirlerine mani olanları tekfir etmiyoruz, vallahu a'lem.

Ama riddet devleti olan bir devletle gireceğimiz bir çatışma veya bir harpte, ordusuyla yapılacak savaşı, mürtedler ve şeriattan imtina eden kimselere karşı yapılan savaşla aynı görüyor ve bu şekilde onlarla savaşıyoruz.

Ancak bunların fertlerinden, aleyhinde verilecek küfür hük-münden kendisini kurtaracak mazereti olanları bilmiyorsak onları kâfir bilip, savaş ve ganimet ahkâmında onlara kâfir muamelesi yaparız.

Öyleyse asıl olarak onların askerlerine yapılacak muamele mürtedlere yapılacak muameledir. Bundan ise onlarla bulunması hususunda mazeretini bildiğimiz kişiler müstesnadır ki, böylesi bir durumun azlığı da tecrübe ile bilinen bir gerçektir.

Bununla birlikte biz burada kendisi hakkında kelamın, münakaşa ve reddiyelerin çokça yapıldığı ve bazısıyla hükme faydalı etkisinin olduğu, bazısıyla da da cedel yollu ve amelden alıkoyup meşgul eden cüzî ve tafsili sorunların çıkarıldığı bu meseleyle ilgili olarak bir uyarıda bulunmak istiyoruz:

Biz, mücahid gençler arasında “Bu taife genel olarak mı, yoksa fert fert mi mürteddir?” sorusunun ortaya atılıp durduğunu ve onların buna daldığını biliyoruz. Bununla birlikte bizim buradaki sözümüz Cihad ahkâmıyla irtibatlı olduğu için, böylesi bir tafsilat ve soruşturmanın -ister bu densin, isterse o- büyük bir faydaya dönük olduğunu düşünmüyoruz.

Çünkü her iki halde de, onlarla yapılan savaş ve alınan mallar meselesinde mürtedlere uygulanan muamele uygulanmaktadır. Bu ise makam elverdiğince kısaca söylemek istediğimiz sözdür, vallahu a'lem.

- “Türkiye halkına nasıl bakıyorsunuz?” **sorusuna gelince**; biz Türkiye halkını genel anlamda Müslüman bir halk olarak görüyoruz. Demeçlerimizde de “**Müslüman Türkiye halkı**” ibaresini kullanıyoruz. Tıpkı diğer Müslüman halklarımız gibi. Bu ise asıl olarak ve galibiyet cihetiyledir.

Asıl olarak onların Müslüman olmasına gelince; açıktır ki Türk halkı Müslüman evladı Müslüman bir halktır ve neşet edişlerinden beri daimi olarak Kelime-i Şehadetini ikrar etmiş ve davaları da İslam olmuştur.

Galibiyet cihetine gelince; çünkü biz onların ekserisinin hakiki Müslümanlar olduğunu zannediyoruz, elhamdulillah.

Her ne kadar onlar içerisinde asli kâfirlerden Hristiyan (Ermeni ve benzerleri gibi), Yahudi, Komünist ve Ateistlerden olan zındık mürtedler ve Dinden külliyyen sıyrılıp çıkan anarşistler gibi kimseler olsada, yine kendisini İslam'a nispet eden kâfir

fırkalardan Nusayriler ve kabirlere tapan aşırı sofilerden olan mülhidler onlar arasında bulunsa da, karye ve şehirlerde ve etraf nahiyelerde bulunan halkın galip ekseriyeti salimen İslam üzere bulunmaktadır, “Allah-u a’lem”.

Eğer onların çoğunluğu oluşturmadığı bile farz edilse, onları tek tek sayıp hesap ederek kâfirlere baskın gelen bir neticeyi çıkarmaya çalışmak hikmet ve akliselim ile bağdaşacak bir şey değildir. Bilakis bize, biraz önce zikrettiğim asıl ve galibiyet ciheti nazarıyla, birde iyimser bir bakış açısıyla zahire göre hareket etmek yeterlidir.

“**Müslüman Halk**” ibaresi ise en kötü ihtimalle dahi olsa vaktiyle üzerinde buldukları hâle hamledebileceği için, bununla burada sergilenen edebe ve siyasete itiraz edilemez. Allah en iyi bilen ve en hikmetli olandır. La havle ve lâ quvvete illâ billâh.

- “Türkiye halkına ve âlimlerine nasihatınız nedir?” **Sorusuna gelince**; biz, âlimlere Allah’ın şu buyruğunda onlara emrettiği sorumluluklarını ikame etmelerini hatırlatıyoruz:

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ

“Allah, kendilerine kitap verilenlerden, “O hakikatleri insanlara mutlaka açıklayacaksınız, onu gizlemeyeceksiniz” diyerek söz almıştı.”⁵¹

Yine Allah-u Teâlâ’nın kendileri hakkında şöyle buyurduğu kimselerden olmaktan da onları sakındırıyoruz:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْأَخْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ

51. Âli İmran, 187

“Ey iman edenler! Bilin ki hahamlardan ve rahiplerden birçoğu insanların mallarını haksız yollardan yerler ve insanları Allah yolundan engellerler. Altın ve gümüşü yığıp da onları Allah yolunda harcamayanlar yok mu, işte onlara elem verici bir azabı müjdele!”⁵²

Bilmelidirler ki insanlar o âlimlere bakmaktadır. Bu nedenle istikamet üzere olurlarsa insanlarda istikamet bulur, bozulurlarsa insanlarda bozulurlar. İşte bu çok azim bir emanettir.

Onlara düşen görev kınayıcının kınamasından korkmadan Allah yolunda ilim ve davetle, söz ve kalem ile cihad etmek, hakka ve hak ehline yardım etmektir.

İlme intisap eden herkesin, Şerî delillerin delaleti ve bundaki itibarla âlimlerin çeşit çeşit olduğunu bilmesi gerekir. Bu âlimlerden bazıları:

• **Din’in ve Ahiretin Âlimleri:**

Allah’ın indinde olanı tercih ederler. Allah korkusu onları dizginleyip zapt eder. İlim onları Allah’ın hakkını ikame etmeye sevk eder. Onlar felaha erip kurtulan kimselerdir. Hep Allah’la olup, Allah için yardım eden ve Allah’ın katında olanları arzulayanlardır.

• **Dünyanın Âlimleri:**

Onların hedefi, dünyayı ve onun kısıntılarını ilimleriyle elde etmektir. Onlar ilmi ve dini; fani dünya malı, yiyecek, içecek, ev, yüksek meskenler elde edebilmek için, yine yüksek makam ve mevkilere gelebilmek için kullanırlar.

Bu kısma dâhil olan bir âlim kesimi daha bulunmaktadır ki onlar kalabalıkların âlimleridir. Hedefleri insanların rızasını,

52. Tövbe, 34

saygısını kazanmak ve şöhret olup içtimai hayatta iyi bir mevki elde etmektir.

Bu sebeple Türkiye'deki ilim ehli, felaha eren o birinci kesimden olmayı tercih etmelidir. Allah'ın katında olanı isteyip, fani dünyalığı tercih etmemelidirler.

- **Türkiye halkına olan nasihatimize gelince;** unutmasınlar ki Allah onları abes bir iş veya onları başıboş bırakmak için yaratmadı. Onlarda bu imtihandan yana mesul ve mükelleftir.

Onlar, tek olarak Allah (*azze ve celle*)'ye yapılması gereken kulluğu tahakkuk ettirip, O'nun taatiyle istikamet üzere olmalıdır.

Bilmelidirler ki kıyamet günü sırlar ifşa edilecek ve her kul Rabbine bir başına gelecektir. Ve bilmelidirler ki o gün onlara hiçbir şey fayda sağlamayacaktır.

Eğer kişi sapıtmış ve hak yoldan ayrılıp saparak, helak yoluna girdiyse, o gün onun: "*Muhakkak ki ben falana uydum*" demesi veya: "*Meşhur olan büyüklerden, efendilerden, liderlerden, şeyhlerden, baba ve dedelerden falana uydum*" demesi ona hiçbir fayda sağlamayacaktır.

Çünkü Allah (*azze ve celle*) hücceti insanlara Rasulullah'la, bu Din'le ve bu Kur'an'la ikame edip bütün yaratıklarına duyurmuştur.⁵³

Türkiye halkı dini ilimleri tahsil etmeli, Kitab ve Sünnet'e bağlı salih ve sadık insanlarla birlikte olmalıdır. Her zaman murad-ı İlâhî'yi arzulayıp, O'nun dininin ahkâmını, fikhını ve marifetini öğrenmeli ve bunu talep etmelidirler.

53. Şeyh Atrıyyetullah'ın bu sözünden, cehaleti Müslümanlar için mutlak manada özür saymadığı anlaşılmalıdır. Bu meseleyi, muasır harici Ebu Meryem'e yazdığı "Cevâbu Suâlin fi Cihâd'îd Def" isimli kitabında ele alır ve orada izahatlar yapar, bunun için oraya bakılabilir.

Allah, dini ve dostları için ensarlar olmalıdırlar. Şüphesiz ki Türk halkı azim bir ümmet olup, İslam'la şeref yap olmalarından itibaren Allah onları hep izzetlendirmiş ve bu sebeple de onları bereketlendirmiştir.

İslam'a yeniden tekrar dönüp sarılmadıkça milletler arasında onun hiçbir şeref ve izzeti olmayacaktır. Ne batının nede doğunun kucağına kendilerini atmakla, ne de demokratik, laik ve benzeri kâfirlerin menhecine uymakla bu izzeti elde edebilirler. Bu ise madalyonun bir tarafıdır. Diğer tarafında ise hürriyet, izzet, yücelik ve keramet dini, dünya ve ahiret saadetinin ve kurtuluşun dini olan Allah'ın dini İslam bulunmaktadır.

Allah dilediği kullarını dosdoğru bir yola hidayet eder.

Soru içerisindeki şu sözünüze gelince:

Şeyh Ebû Muhammed el-Makdisî (*hafızahullah*)'ın “*Tekfir’de Aşırılıktan Sakındırma Konusunda Otuz Risale*” isimli kitabındaki “*seçimlere iştirak eden herkesi ayırım yapmaksızın tekfir etmek*” bölümünde söylediği şu söz hakkında görüşünüz nedir: “*Bu sebeple hüccet ikamesi kendisine yapılmadan ve kanun koyan milletvekillerinin yaptıkları için hakikatini ve İslam dinini bozup âlemlerin Rabbinin tevhid edilmesine aykırı olarak irtikâp ettikleri küfürleri ona açıklayıp bildirmeden, bu ve benzerlerinin tekfirine kalkışmak caiz değildir. Eğer onları seçmede hala ısrar ederse, işte o zaman küfre girer.*”

Biz, umum ve genellik cihetiyle bu sözün doğru olduğunu ve bunda ittifak halinde bulunduğumuzu söylüyoruz.

Ancak oy veren kişiye hüccet ikamesini kim yapacak, yine hüccetin ikame edildiği söylenen kişi için ne zaman “*ona hüccet ikame edilip şüpheleri giderilmiştir, bu konu asıl olarak ona misallenendirilip anlatılmış, o da bunu etraflı bir şekilde idrak edip anlamıştır*” denebilecektir?

Bu inceleme ve araştırmalar mükemmel bir surette yapılmak zorundadır. Sonra kalkıp da mücerret bir iddia ile “*falan ve falan kişiye hüccet ikame edilmiştir*” denip, bunu duymayan ısrarcı bir müstekbirmiş gibi onun tekfirine girişilemez. İşte bu bir cüretkârlık ve düşüncesizce hareket etmektir. Özellikle de pek çok âlimin maslahata en uygun olanın seçilmesine cevaz verdiği veya buna vaciptir dediğı böylesi ince bir meselede. Bu da bilinen meşhur bir durumdur elhamdulillah.

Allah (azze ve celle)’den bizi ve bütün kardeşlerimizi her hayırda muvaffak kılmasını ve Müslümanları basiretli ve tutarlı bir yolda karar kıldırmasını diliyoruz. Yine bu yolda kendisine itaat edeni izzetlendirip isyankârı da zelil etmesini, bu hak yolda iyiliğın emredilip kötülükten de nehyedilmesini O’ndan diliyoruz.

Evvelinde ve âhırinde âlemlerin Rabbi olan Allah’a hamd olsun. Allah Nebimiz Muhammed’e, âline ve ashabına salatu selam eyleyip, onları mübarek kılsın.

والحمد لله رب العالمين أولاً وآخراً، وصلى الله وسلم وبارك على نبينا
محمدٍ وآله وصحبه

Şaban 1432 / Temmuz 2011

KÜRESEL KİTAP'TAN ÇIKAN ESERLER

- » Kayıp Minare / *Abdullah Azzam*
- » Cihadı Desteklemenin 44 Yolu / *Enver el-Evlaki (2. Baskı)*
- » Şehadet Yolunda Cihad Erleri / *Harun İlhan*
- » Hattab'ın Anıları / *Sâmîr bin Salih es-Süveylim (3. Baskı)*
- » Kafkasya Emirliği Mücadelesi / *Said Buryatski (2. Baskı)*
- » Düşmanla Savaşta Kadının Rolü / *Yûsuf bin Salih el-Iyeyrî*
- » Allah'ın Rasûlü Muhammed / *Attyyetullah el-Lîbî*
- » 11 Eylül - Dünyayı Sarsan Hâdiseye Genel Bir Bakış /
Seyfüddîn El-Ensârî • Ebû Ubeyd El-Kureşî • Ebû Eymen El-Hilâlî
- » Türkistan Şehidler -1- / *Abdullah Mansur*
- » Cihad Yolunda Değişmeyen Esaslar / *Yûsuf bin Salih el-Iyeyrî*
- » El-Kaide ve Taliban'ın İçinde / *Seyid Saleem Şahzad*
- » Zerkavi / *Fuad Hüseyin*
- » Tekfir Meselesi Üzerine Mülâhazalar / *Eşref Yılmaz*
- » Bağımsızlığın Eşiğinde / *Zelimhan Yandarbiyev*
- » Mücahidin Ahlakı / *Ebû Ömer es-Seyf*
- » Tarihe Şahitliğim / *Ömer Abdurrahman*
- » Cihad Menhecine Dair / *Usâme bin Ladin*
- » İlimsizce Fetva Verme Hususunda Bir Uyarı / *Şeyh Ebu'l Velîd el-Ensârî*
- » Türk Mücahidlerin Sorularına Cevaplar / *Attyyetullah el-Lîbî*
- » Sabah ve Akşam zikirleri / *Abdullah Azzam*
- » Şam Ehline Mektuplar / *Şeyhulislâm İbn Teymiyye*

Sipariş İçin:

www.kureselkitap.com
